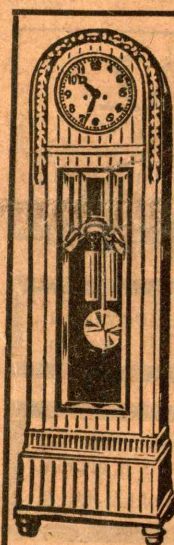

**MINDEN HÁZNÁL
LEGYEN**

HA NINCS - AKKOR VEGYEN!

BOSZÁK ALBERT
műköszörüs. Temesvár IV. Bem u. 30.
Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszörülését. — Solingeni acél-
árak raktáron (30)

Pontosan járó órák
Lelkiismeretes
órajavítások:

Gács
Ferenc

órásnál, Timisoara
Király-tér 12. sz.
(Erzsébetváros)

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniú

órák és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu
Vacaescu 25 (Bemgasse.)

Ha szép akar lenni, használjon
Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Nincs többé ősz haj!

A „Császi” féle „Henne” Orientális
hajfesték csodákat művel. Nem kell
időt veszíteni és órákhoz a fod-
ráznál ülni, mert már egy óra alatt
ősz haját arany, szőke, bronz, barna
vagy feketére garancia mellett fe-
tem. Látogasson meg és tegyen egy
próbafejtést.

Elsőrangú viz és vasondolálás, férfi
és női manikűr, bármilyen hajmun-
kák, parókák. Dús raktár illatszerek-
ben és külföldi pipere dolgokban.

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
TIMISOARA BELVÁROS
REZSŐ UCC.

Hálószobák
BOGÁROS LAJOS

mélyen leszállított gyári árban,
havi 1000 leies részletekben,
műbutorasztaloknál, TIMISOARA, Er-
zsébetváros, Király-utca 34.

Baszting Henrik

31 14

TIMISOARA, Belváros, Nádor u. 2. :: Legolcsóbb épület üvegezési
és képkerelezési vállalat. Kész képek és tükrök nagy választékban

Andrássy Fürdő

TIMISOARA, Gyárváros, An-
drásy-ut 16. szám.

Új vezeték alatt teljesen modernül és ujonnan berendezve,
tiszta, kényelmes fürdőszobák!

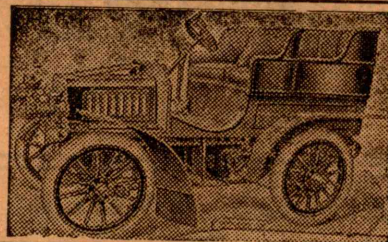
Nyitva: naponta reggel 6 órától éjjel 1-ig!

Értesitem

a t. autótulajdonos és vezető urakat, hogy
üzememben autójavítási munkákat szolid
árak mellett pontosan és gyorsan készítek.

Kakas József

autó és gépjármű üzem, TIMISOARA II.,
Kertész-utca 18.

ARADI KÖZLÖNY

Erdély magyarságának legelterjedtebb
és legkedveltebb napilapja.

Fönnáll 44 éve.

MAISON PERÁK Timisoara, Belváros,

Lloyd-sor 4. szám.

Telefon: 12-52.

Elsőrangban berendezett női fodrász-szalón, a modern
szépségápolás és kozmetika legújabb követelményeivel.
Elsőrangú hajfestés, manikűr és hullámosítás (Dauerwel-
le) vendég-hajak művészi kivitelben. Elsőrangú szakerők,
figyelmes és pontos kiszolgálás.

Tipografia „Union” könyvnyomdája, Lugoj

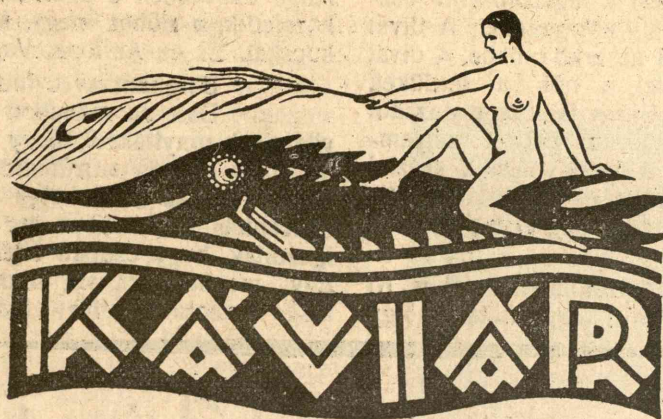

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre:

Magyarországon	10 pengő
Romániában	240 lei
Csehslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Főszerkesztő:

Dr. BENEDEK MARGIT

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Szerkesztő:

BÁN-DOR

Az erkölcstelen erkölcs

Irla: Rémy de Gourmont

A fiatal lányok Japánban phallus-alaku cipókat sütnek és a családi asztalra szervirozzák; nagy elterjedtségnek örvendenek a Giulio Romano hoz hasonló albumok és képek is, kedélyesen lapoz bennük a japán társaság és nevetve tárgyalják a szerelmi gyönyör sokféleségét. Rómában a hölgyek phallikus ékszereket hordtak; Indiában a linga-kultusz vallásos ünnepe, a himvessző a termékenység jelképe; Priapos, Dionisos és Aphrodité fia, akit hatalmas nemzőszervvel szakállasnak és robosztusnak ábrázoltak, ugyancsak a termékenységet szimbolizálta Görögországban és ugyanilyen értelemben szolgálta később a kereszténységet.

Minden, az egész emberi élet, férfiak és nők minden tevékenysége tengelyként a nemi érintkezés körül forog. A férfi és nő között: a szemek játéka, a kezek szorítása, a csók előjáték, művészet, irodalom. A moralisták öröködnék, hogy a játék keretei decensek maradjanak; de, hogy a tisztesség határait ismerjék, szükségképpen a tisztelatlansággal is meg kell ismerkedniük: tehát belépnek a felkutatandó területre és a profánok orra elől rácsukják az ajtót. A legcsendesebb, legblazirtabb táncokat is csak azért táncolják, mert árnyképei a szerelmi enyelgésnek.

A házassági ceremóniában kulminál ez az árnyjáték. Aki menyasszonyt lát, az látja a nászágyat is. A menyasszonyi fátyol áttetszősége a meztelenséget szimbolizálja. Érdeklődéssel nézzük azokat, akik először háltnak egymással. Valamikor a terhességet közszemlére tették; ma takargatni igyekezünk, mert érzéki motivumokra emlékeztet és ez — illetlenség. A tisztességes embernek úgy kell tennie, mintha semmit sem tudna az ösztönéletről. Az erkölcsös regényekben szexuális vonatkozások nincsenek — ezekben úgy csókolódnak, mint lepke a liliummal. A mai társadalom erkölcsi felfogása kétszínűsége nevel: egyebet sem tenni, mint a nemi aktusra gondolni, előkészíteni és mimelni — és: teljes tudatlanságot alakoskodni, mintha sejtetmünk sem volna, mire céloznak cselekedeteink, viselkedésünk, táncaink és konvencionális széptevéseink.

A középkor nem ismerte a szemérmet és következképpen az obscén fogalmát sem; egyébként ezen a téren hű támogatásra talált az egyházi férfiakban, mint Klemens vagy Alexandria is, aki azt mondta: „Miért szégyelném testem azon részeit nevükön említeni, amiket Isten nem szégyelt megalkotni“. Az elefántcsont és fadaragványokon a koitus ezt a legaprólékosabban kidolgozták; Clodion a Louvréban az egyik guggoló leánynak gondolkodás nélkül anatómiai pontossággal kirajzolta a szeméremdombját. Ha a görögök szörzet nélkül ábrázolták női szobraikat, ezt azért tették, mert a görög hölgyek a szeméremtájukat borotválták.

Végeredményben! — mi az obscén? Nem tudjuk. Csak a fogalom keletkezését tudjuk megmagyarázni. A következőben állapodtak meg: a nemi aktus csak egy pszichológiai hipotézis; célzás történhetik reá: vagy tudományos, vagy komikus, az utóbbi a tárágárság. De amelyik pillanatban nevetünk, kifejezésre juttatjuk azt is, hogy értéktelen ügyről van szó, amivel komoly ember tovább nem törődik. Az obscenitás, az más: ez a szexuális tényállás komoly taglalása.

Miért obscén valamely szó, mi határozza meg a szó obscén voltát? Könnyű a magyarázat: azért, mert ezeket a szavakat ritkábban használjuk; ritkábban pedig azért használjuk, mert a ruhával fűdött tagjaink egy részét nyilvánosan nem nevezhetjük meg. (Némileg polgárjogot nyertek, ha idegen szóval, vagy szakkifejezéssel jelöljük őket.) A gyerekek szép, gömbölyű és rózsás combja van, egy fiatal leánynak semmiesetre sincsen, — elsikkasztjuk. De van csipője, amiben ugyan benne foglaltatik a comb egy része, sőt a mai használatban még jobban kibővült; de használhatjuk, mert konvencionális. A nő ölét is erősen kibővült értelemmel használja korunk, de jaj annak, aki a valódi nevének szólítja a gyereket!

A használat kvalifikálja a szavakat; de kvalifikálja a tetteket és művészi megnyilvánulásokat is. Egy festmény, mely a vidéki nyárspolgárt megborzongatja, a párisi kisasszony figyelmét sem tudja megragadni. Régi

tapasztalat, hogy az erkölcsi ideál a legszorosabb özszeftűgésben áll a korral, idővel, környezettel. A divat szeszélye is hathatósan beleszól az erkölcsökbe. A divat szent parancsai alapján fedik fel a nők a térdüket, vagy a hátukat, a divat diktálja a far, vagy duzzadt kebel kihangsúlyozását. A direktorium átlátszó selyemruhában találja a hölgyeket, a tizennyolcadik század lemeztelenített keblekkel. Ma térdét és combját láttatja a szépnem, — az erkölcs mélyebb megsértése nélkül, konvencionálisan.

Sőt, a divat irányítja az ábrázolóművészetet is. Ki merné ma ezt a képet megfesteni: egy fiatal hölgy

lengé öltözékben a pázsiton szundikál; egy sétáló férfi közeledik, a nőhöz megy, felemeli szoknyáját és kukucskál. És ez Antiope. Vagy Vénus esete,

Baignant avec indifférence

Dan un manchon ses doigts menus...

világos bizonyítékul, hogy a nő nem tesz szemérmetlen vagy obscén mozdulatot, gesztust és csunya sem lehet, hogy az illető hölgy történetesen — szép. Az obscénítás a férfiban él: és itt a pompéji falfestések igazolják, hogy csupán értékelés dolga. Mi az obscén? Egy meghatározatlan, állandóan változó fogalom, mint maga a morál, a divat alázatos képmása.

Egy orvos emlékirataiból

— A háremben —

Mióta Abdallahal összebarátkoztunk, gyakran alkalmam nyílt orvosi művészetemet gyakorolni, amit szívesen tettem, mert a tétlenségtől irtóztam. A palotában és a háremben előfordult betegségi eseteket természetesen reám bízta, de nem történt semmi fontosabb dolog, amit érdemes volna megemlíteni és Abdallah azon női, akiket így meglátogattam, nem nagyon

Fényképész előtt

— Káviár eredeti felvétele —

igazgattak. Egy napon megemlítettem ezt barátomnak és kértem, szerezzen már végre alkalmat nekem, hogy néhány csinos nőt is láthassak.

— Tudod, kedves barátom, hogy minden, ami az enyém, a tied is, látni és élvezni fogod őket, ha akarsz, de ahogy téged ismerlek, azt hiszem, először a látás fogja a legtöbb örömet szerezni neked, az élvezettel pedig kissé elővigyázatosnak kell lenned, nehogy az eunuchok előtt, akik szigorúan hívő törökök, gyalázat essék rajtuk. Egy titkos törzsúrás nagyon is hirtelen a másvilágra szállíthatna téged. De még elég alkalmad lesz, hogy élvezd, egyelőre gyere!

E szavakkal magával húzott dolgozószobájából, átvezetett egy folyosón és egy kis kulecsal, melyet a zsebéből vett ki, kinyitott egy ajtót. Egy nagyon bájos kis kabinetbe léptünk, melynek rózsavörös ablaktábláin keresztül csillogóan tört át a napsugár.

— A háremben vagyunk, a női házban, az én privát szobámban, melyet kis ünnepélyeim alkalmával, amikor egy vagy két kedvencnőmmel szoktam szórakozni, használlok. Innen mindjárt ki is láthatunk az udvarra, ahol a nők többnyire tartózkodnak és most fogalmat alkothatsz magadnak, hogy mivel foglalkoznak, ha egymás között vannak.

Kinyitott egy ajtócskát a falban és a diványon fekve, számtalan, filigránszerű finom nyíláson át le lehetett látni az udvarra, anélkül, hogy onnan megláthattak volna. Éppen így minden szót is hallani lehetett, amit ott beszéltek.

Hatalmas, mégis csinos udvar feküdt előttünk, virágzó oleánderekkel és kuszónövényekkel ezekre néztek le a körülfekvő női lakosztályok ablakai. Az udvar fehér márvánnyal volt kikövezve. Ennek közepén egy hatalmas medence, zuhogó szökőkúttal. Az egész udvaron szőnyegek voltak szétterítve, diványok álltak köröskörül és mindenütt az árnyéokban festői helyzetekben nők heverésztek, a hárem lakónői. Egyesek gazdagon felkészítve sétálgattak, mások könnyű ruhában voltak és amint látszott, toilettjükkel foglalkoztak, némelyek aludtak, csaknem meztelenül, egy szőnyegen, úgy hogy szememnek először meg kellett szoknia ezt a bájos zűrzavart.

Az udvar egyetlen bejáratánál kedvetlen arccal egy férfi, egy eunuch támaszkodott, részvéttel nézve a zűrzavart. A nőknek egyike sem látszott törődni jelenlétével, nem takarták el előtte az arcukat, még ke-

vésbé más testrészüket. A medencében mintegy hat nő tartózkodott, akik teljesen meztelenül álltak a térdigérő vízben, folytonos kacagás közben locsolgatva egymást, birkóztak, vagy pedig a szökőkút sugarait engedték meztelen testükre. Pompás látvány volt és felséges élvezet, ahogyan ez a hat meztelen alak, akik nem tudták, hogy megfigyelik őket, minden szemérem nélkül, teljesen átengedték magukat megszokásaiknak. Nyújtózkodtak minden elképzelhető módon, kölcsönösen megmutatták és tapogatták egymás legintimebb bájait és az egyszer meggyújtott tűz egyre hevesebben látszott fellángolni, mert hirtelen egy fiatal teremtes lépett ki a csoportból, félig ülő helyzetben a márványmedence széléhez támaszkodott és én legnagyobb elragadtatásomra láttam, mikor fehér ujjai eltűntek a rózsásan felénk csillogó fészekben, miként mozgolódtak ott hevesen, hogy eloltsa a tüzet, mely megemésztéssel fenyegette.

Rögtön utána egy másik is hozzá lépett és magával húzta egy diványra, melyre mindketten leereszkedtek és mintha csak ez jeladás lett volna a többiek számára, páronként csoportosulni kezdtek a párnákon és diványokon és kölcsönösen masturbálták egymást. Láttam, hogyan vesz erőt rajtuk egyre jobban az izgalom, hogyan vonaglanak kéjes görcsökben a szőnyegek és hogyan részesítik egymást ujjakkal és nyelvükkel minden elképzelhető becézgetésben. Egyszerre megjelent az eunuch az édes foglalkozásba mélyedt nők között.

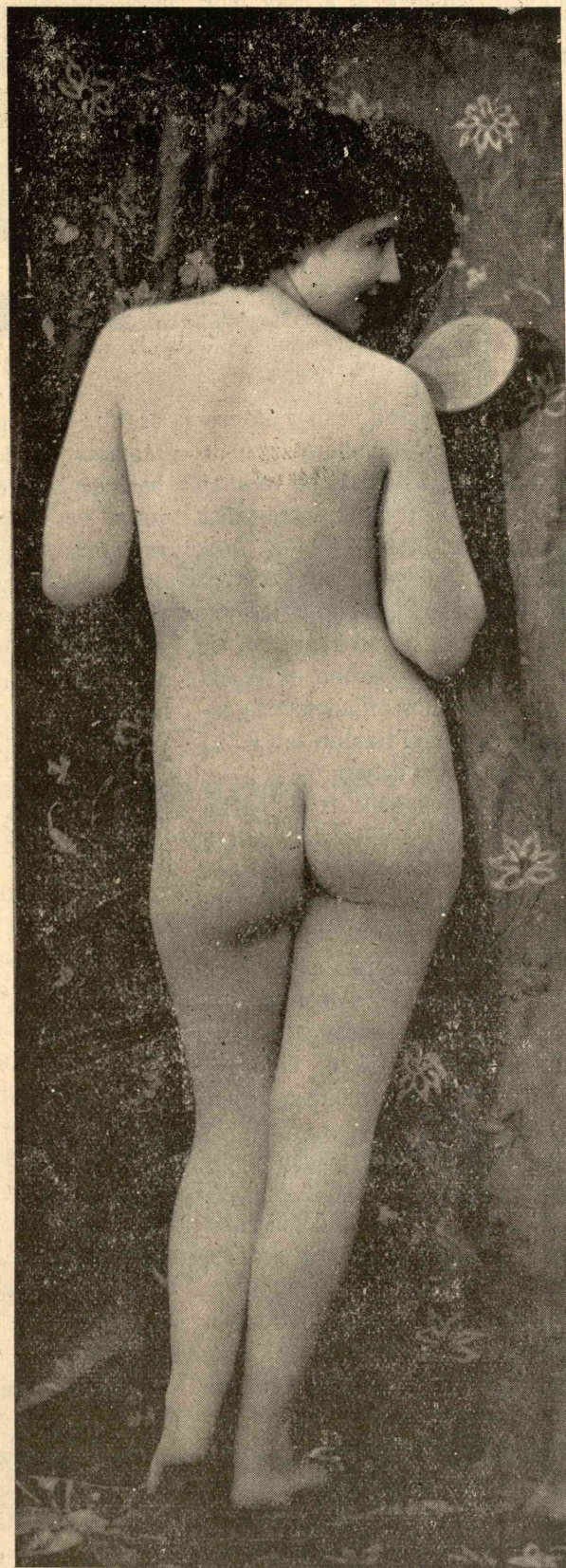
— Nem szabad neki ilyesmit tőrníe — suttogta barátom — szét kell, hogy kergesse őket.

— Oh, milyen kár, hogy vége lesz ennek a bájos képnek.

Az eunuch tehát odalépett a szép, meztelen, önfertőző teremtesek közé, akik már az izgalom legmagasabb fokán voltak és megpróbálta szétválasztani őket, de ez nem volt olyan könnyű dolog. A nők kigunyolták őt, mint férfit, aki semmit sem tud, csak félférfinek tekintették, megmutatták magukat előtte teljes meztelen szépségükben, végül pedig körülfogták őt és valamennyien rárohantak. Miközben körülhizelegették és átfönték őt meztelen karjaikkal, hozzásimultak meztelen testükkel, egyik elvetemült hölgyecske hirtelen megnyitotta a férfi bő nadrágját és a többiek hangos kacagása közben teljesen lehúzta róla, úgy hogy meztelen lábszárákkal állt közöttük. Az eunuch bizonyos tekintetben elég tekintélyesen volt felszerelve, de bizony semmi életet nem mutatott. Reám különös hatást tett, nem látni ott semmit, ami máskülönb diszét képezi a férfiaknak.

A szépségek közül néhány így is hatalmába kerítette, megragadták kezeikkel és ide-odarángatták és legnagyobb csodálkozásomra végre is élet támadt a halott husban és a nők örömujjongása közben észrevehetővé lett az eunuch izgalma. Rögtön felkinálkoztak neki az asszonyok, lefeküdtek, megmutatták neki szerelemre vágyó intim bájukat és mindegyik megpróbálta őt lehúzni magához. Egyik közülök azonban szorosan tartotta őt, karjaival és lábaival beléje kapaszkodott és vele együtt bukott a diványra, ahol megragadta a férfit és igyekezett őt a rendes utra terelni, de a kezében egyszerre csöddöt mondott az imént még oly parádében álló katona és a nők gunyos kacagása közben vonult vissza a szerencsétlen kasztrált.

Barátom és én, mindketten nagyon izgatottak voltunk és nagyon szerettem volna lent lenni az udvarban, hogy a szerencsétlen kasztráltat helyettesítem.

Akt tanulmány
Fotó Káviár Timișoara

Abdallahot is hasonló érzések uralhatták, mert hirtelen eltűnt egy ajtón és nem sokára két lefátyolozott nővel tért vissza. Levetkőztették mind a kettőt és legnagyobb örömmre felismertem a csak most vásárolt növendéket egy más hozzá hasonló, a legfiatalabb korban levő rózsabimbó társaságában. Mi férfiak is a legrövidebb idő alatt ledobtuk ruháinkat és hölgyeinkkel a díványra feküdtünk, tobzódva azoknak bájaiban, egyidejűleg pedig szemünkkel az udvaron történt dolgokban, melyek még mindig folytatódtak odalent. A leggyöngédebb becézgetések között élveztük fiatal szépségeinket,

hogy aztán megcséréljük őket, úgy hogy én a barátom társnőjét, ő pedig az enyémet vette maga mellé. Kielégülten bocsájtottuk el aztán őket és miután ételekkel és italokkal megerősítettük magunkat, másik kettő került sorra, úgy hogy mi ketten a délután folyamán 12 nőt tettünk boldoggá.

Később még gyakran kerestük fel a csinos kabinetet és alkalmam volt mintegy öven asszonyt, fiatal és öreget megízlelni, mert az utóbbiakat sem vettem meg, hogy barátom iránti tiszteletemet kifejezzem és hizelegjek hiuságának.

A szerelmes hercegnő

(Régi krónikából)

IV. Lajos örgróf leánya, Mechtilda először a württembergi grófhoz ment feleségül, majd ennek váratlan elhunytával az osztrák származású Albrecht hercegnek esküdtött örök hűséget. De ez sem élt mellette sokáig. Az özvegy hercegnő Rottenburgba költözött és ott rendezte be udvartartását, mely később az érzéki gyönyörök és buja orgiák országos-hírű tanyája lett. Találóból lett volna az elnevezés: Venusberg.

A hercegnő második férje halála után állandóan estélyeket adott, vendégeket fogadott, mert a párhónapos önmeztartóztatás bujává tette és vágyó szenvedéllyel kívánta a férfiakat. Házába azonban csak olyan férfiakat engedett be, akiket a jóisten tekintélyes férfiassággal ajándékozott meg és sokan távoztak hosszú orral olyanak, akik szívesen vállalkoztak volna az édes munkára, de „tekintélyük” nem felelt meg a buja hercegnőnek.

A hercegnő állandó vendégei közé tartozott Fürstenbergi Henrik gróf és két nemes, az egyik Stainból, a másik pedig Reichbergből, utóbbinak Veit volt a neve. Az asszony Veit lovaggal volt legjobban megelégedve. Ez kitűnik a következő esetből is. Farsang napján Rottenburg piacterén nagy lovagi tornát és párviadalt rendeztek. A hercegnő is megjelent az ünnepségen és az egyik ház ablakából nézte udvarhölgyével a lovagi viadalokat. Veit von Emmershof is megérkezett, ugyanabba a házba és amikor látta, hogy a her-

cegnő az egyik szobában egyedül támaszkodik ki az ablakon, hirtelen belépett a terembe, halkan ráfordította zárjában a kulcsot és az asszonyhoz sietett. Hátról felemelte az illatos ruhákat és serényen tapogatódzni kezdett. A hercegnő meglepetésként a váratlan támadáson, hátrafordult és haragosan szólt:

— Ki háborgat itt engem?

De alig, hogy megpillantotta a lovagot, zsörtölődő hangja barátságosra fordult:

— No nézd, ön az kedvesem! Csak folytassa bátran!

És újból visszafordult, kinézett az ablakon és szabadjára engedte a bátor lovagot.

Ha Fürstenberg gróf vagy Veit lovag nem volt éppen kéznél, egy bizonyos Halberdrein lovag helyettesítette őket és „izzasztotta a hercegnő kemencéjét.” Ez különös módon teljesítette férfiúi kötelességét: rejtvényeket adott fel a hercegnőnek. Egy alkalommal a hercegnő megint csak rejtvényt kért. A lovag ezt adta fel:

— Asszonyom, lételezzük fel, hogy Ön meztelenül négykézláb áll; egy csirkeraj, melyet elkergettek, most kezein és lábain keresztül menekül. Hogyan akadályozná meg, hogy

egy egy csirke vagy tyúk meg ne érintse paradicsomi szentélyét?

— Elzárnám — válaszolta nevéve az asszony és a lovag máris megindult, hogy az okos felelet szerint cselekedjék.

A csirkeraj a hercegnő kegyeit élvező férfiakat jelképezte; képzelhető, hogy milyen hadsereg állott az asszony rendelkezésére.

Sablonos történet

A hölgy, mint rendesen, most is későn érkezik a randevura. A fiatalember pontosan beül a megbeszélt kávéházba és vár, vár, vár. Végre beviharzik önagysága.

— Mi az? Miért nem borotválkoztál meg?

— Amikor beültem a kávéházba, még meg voltam borotválva — felelte rezignáltan az ifju.

ERNSZT

hölgyfodrász

Gyárváros, Háromkirály ucca 1

Perl Jenő

bőrönd és bőrdíszműáru készítő
Timişoara, IV. Kossuth Lajos u. 1 (1)
Vásároljon a készítőnél, első kézből olcsó iskola és akatáskát; utazókoft, női táskákat csodálatosan olcsó árak mellett. Javítást és színezéseket soron kívül, olcsón elintézi.

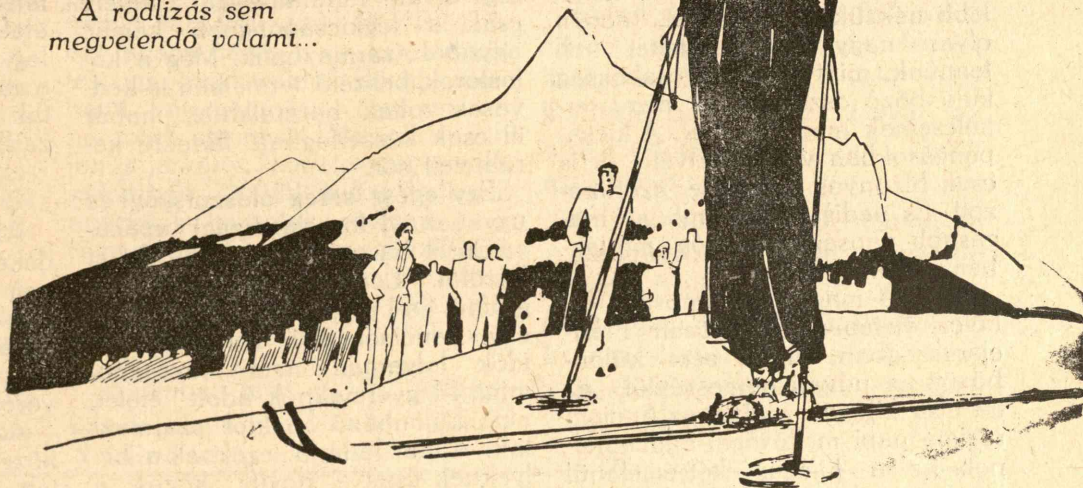
Téli sport

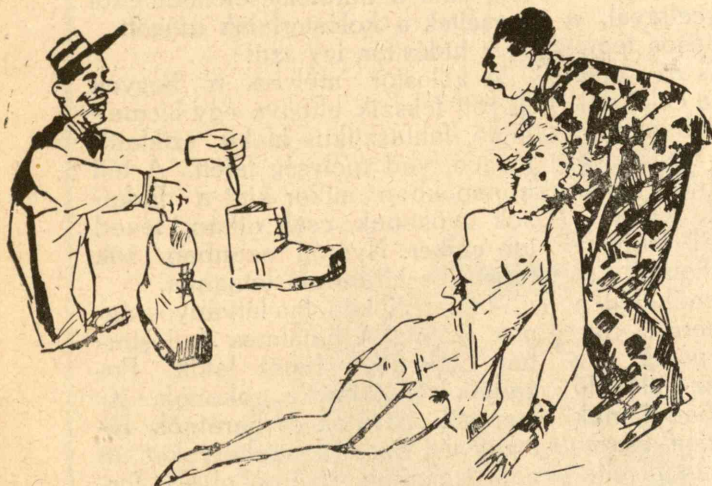
Két nőnek egyszerre udvarolni, sport...

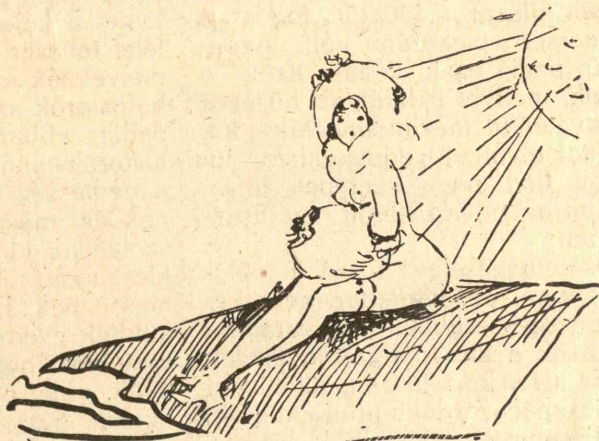
A rodlizás sem megvetendő valami...

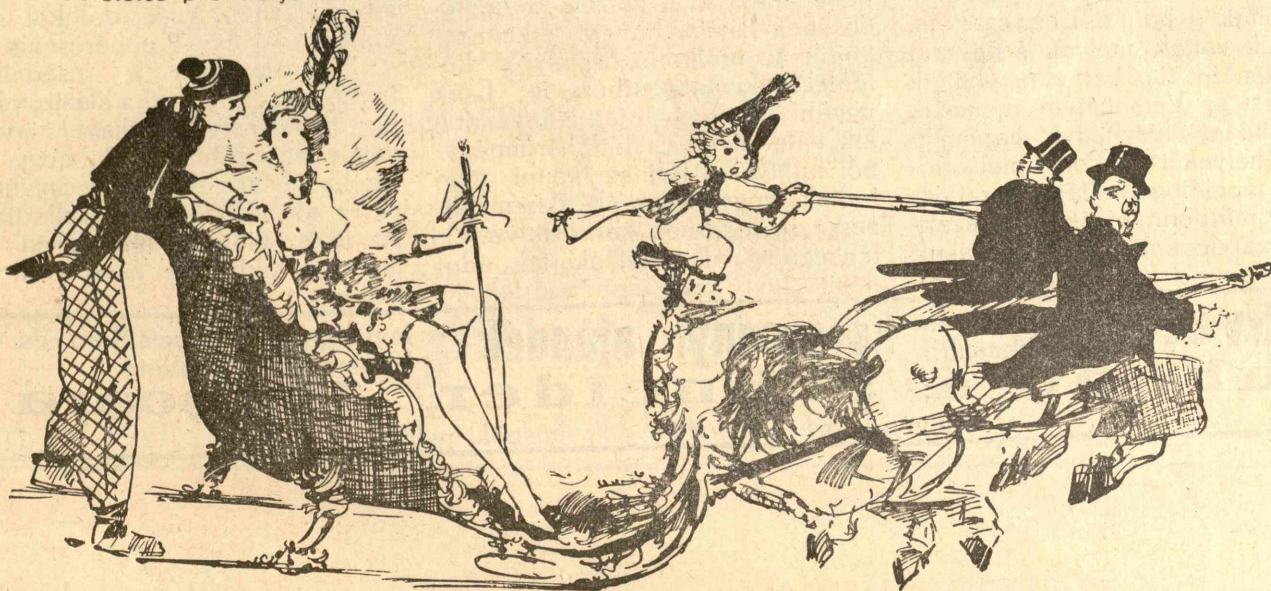
A sielés premierje előtt...

A sielés premierje után

Központi fűtés decemberben

Modern trojka

Korok, erkölcsök...

Az abszolutizmus korának általános erkölcsi állapotaiban nagy szerepet játszott az egyház. Ha csak felületesen nézzük a dolgokat, hajlandók vagyunk azt hinni, hogy a klérus nagyobb része elmerült az uralkodó kéjelgésekben és ezenkívül pedig megállapítani, hogy a vallás képviselői a kicsapongásokat inkább elősegítették, mint akadályozták. De ha közelebb nézzük a dolgokat, éppen olyan nagy különbségeket kell tennünk, mint a polgári lakosság különböző osztályainak nemi erkölcsének megítélésénél. A kicsapongásokban való részvétel itt is csak bizonyos rétegekre szorítkozott. És pedig korlátlanul a magasabb pápságra és erős mértékben a kolostorokra.

Hogy a magasabb papság erkölcsi életében, különösen Franciaországban, miben sem különbözött az udvari nemességtől, ez az első kifogás, melyet az Anciem regime papi méltóságai iránt emelnek. Ez a kifogás kétségtelenül jogos, azonban csodálkozni nem lehet rajta: hiszen az egyház jól dotált állásai ősidőktől fogva a nemesség sinekurája volt. Azonkívül pedig ezek voltak azok a javak, mellyel a királyok hűséges alattvalóikat megjutalmazták, kik ezáltal olyan jövedelmekhez jutottak, hog nagy szerepet játszhattak az udvari körök szaturnáliájában.

Összefüggéseiben kissé fátyolozottabban, de alapjában nem kevésbé egyszerűbben magyarázhatók azok a kicsapongások, melyek egész sereg kolostorban, különösen pedig apácázárdákban uralkodtak. A Casanova leírásaiból híressé vált Muranoi zárda apácáinak megvoltak a barátaik és szeretőik, kulcsaik voltak, melyek segítségével esténként titokban elhagyhatták a zárdát és Velencében nemcsak a színházat élvezhették, hanem a találkahelyeket és Petite maisonokat is meglátogathatták barátaikkal. A mindennapi életben ezeknek az apácáknak főfoglalkozásuk a szerelem és a gáláns összeköt-

tetések rendezése, a tapasztalt apácák elcsábítják a növendékeket és a jobbindulatuak közülök minden szégyenkezés nélkül kerítik el őket barátaiknak és ismerőseiknek. Ezen zárdák apácái a legraffináltabb szerelmi művésznők, nemcsak résztvesznek minden lehetséges orgián, hanem maguk is rendeznek ilyeneket és pedig olyan raffináltsággal, amely csak a legkicsapongóbb kéjenc agyából származhatik. Még a kolostorok beszélő termeiben is kedvesek voltak barátaikhoz, habár itt csak kézzelfogható flirtekre kerülhetett sor.

Egy egész sereg olaszországi és ugyanannyi franciaországi apácázárdáról hasonló dolgokat lehet közölni. Louise Hollandine örögrófnő, a maubuissoni főnöknő egy franciaországi zárdában az idők folyamán nem kevesebb, mint 14 gyermeknek adott életet, akik különböző apáktól származtak. Amint látható, ezeknek a helyeknek csak a nevük közös a zárdák tulajdonképeni céljával, a valóságban pedig hivatásos templomai a kéjelgésnek. És ez megfelel teljesen azoknak a céloknak, melyeknek a 16. században a női kolostorok szolgáltak. Ez a cél pedig abban állott, hogy a kolostorok menedékhelyei lettek a nemesség otthonmaradt leányainak és másodszülött fiainak és szolgáltak időleges pihenőhelyül a kicsapongásokban kimerült nemességnek. Ezenkívül pedig ide küldték gyermekeiket az előkelő osztályok, hogy megszabaduljanak tőlük, vagy pedig a hűtlen asszonyokat, hogy feltűnés nélkül eltegyék őket láb alól. De ezzel még nem merült ki a zárdák új működésének listája, hanem alkalmazkodik az uralkodó osztályok különleges kívánságaihoz is. Ezek ugyanis nem kívánják leányaiktól, kik valamilyen családi körülményből kifolyólag férjhez menni nem tudtak, hogy egész életükben szüzességre legyenek kárhoztatva. Ellenkezőleg, alkalmat akartak adni nekik, hogy más úton minden él-

vezetet megszerezhessenek maguknak, amit az élet nyújthat s melyet ezidőben csak a házasság nyújtott az asszonyoknak. És ezzel meg van magyarázva az a buja élet, mely tipikus volt minden zárdára nézve.

Természetesen ezzel még nem mondtuk azt, hogy a kolostorokban, akik a fogadalmat tényleg letették, tényleg példás és szent életet folytattak volna. Ellenkezőleg, az állapotok ugy a férfi, mint a női kolostorokban hasonlóak voltak azokhoz, melyek a 16. században általánosan uralkodtak.

* * *

Az Erdős Kárpátok elhagyott vidékén fekszik egy klastrom, melynek csendjébe röviddel ezelőtt négy lövés dördült. A berohanó barátok az egyik testvér cellájában egy meztelen asszonyt találtak vérében fekvő.

Az eset nagy feltűnést keltett. A középkori történetekre emlékeztetett, amit a barátok cselekedeteiről meséltek a kolostorfalak mögött.

A tudósítás így szól:

A kolostor mélyen a hegyek között fekszik elrejtve egy kiemelkedő, fantasztikus alaku sziklatömegben, vad mélység felett. A téli hónapokban, mikor kint a farkasok üvöltenek, csak ritkán téved ide ember. Nyáron azonban sok turista és kiránduló látogatja.

Az ősrégi kápolna látványosságának számít. A hatalmas kolostorban csak négy barát lakik. Fogadják celláikban a rokonok, ismerősök, barátok és barátnők látogatását. Szigorú szabályokat itt nem ismernek. Nyáron olyan forgalom van itt, mint egy vendéglőben. Hallani világi dalokat, gramofonzenét és — pohárcsengést.

Természetesen a csodatevő barát sem hiányzott a klastromból. Egy fiatal testvér, Calistrat, örvendett annak a hírnévnek, hogy betegeket kézzel és lábvalóval meggyógyít és — az ördögöt is ki tudja űzni. Az egész vidékről tömegesen látogatják, többnyire asszonyok és leánvok.

Szövet a legszebb és legpraktikusabb **karácsonyi ajándék** a legnagyobb választékban és a legolcsóbban kapható
Rabong & Schneider, Timișoara

Belváros, Szt. György-tér, r. k. püspöki palota

(1)

Ennek a Calistratnak cellájában találták a haldokló, meztelen asszonyt, egy nagyon szép, fiatal parasztnőt, az egyik szomszéd faluból. Ilonának hívták. Ez az asszony állandóan ki bejárt a klastromban. Ez nem tűnt fel, mert ő vásárolt be a barátoknak. Azonkívül pedig különösen jámbor hívőnek ismerték.

Röviddel halála előtt közölte Ilona, hogy mi történt; örült, kalandos történet. Szerinte orvosi tudásait arra használta fel, hogy minél több asszonyt és leányt csábítson magához. Cellája csaknem naponként a legvadabb kicsapongások és orgiák színhelye volt. Ez már sok volt Ilonának, aki már régen a szeretője volt. Megfenyegette a barátot, hogy elárulja üzemeit. Calistrat dühében revolverhez nyúlt és több lövéssel leterítette kedvesét.

A barátot letartóztatták. Bevallotta, hogy ő egyedül mintegy hatvan asszonyt és leányt gyógyított ki ezen a nyáron „abból a vad és szentségtelen érzékiségből, amely testüket és egészségüket tönkretette.”

A vizsgálóbíró szemére vetette, hogy egy szent kolostort gyalázott meg és jámbor testvéreit nagyon megszorította, mire Calistrat haragosan felkiáltott: „Ezek az istenfélő férfiak nem hányhatnak semmit a szememre. Először a saját szemükben lássák meg a gerendát.”

* * *

Harapási járvány. Egy 18. századbeli hannoveri orvos munkájában megemlékezik egy különös „harapási járványról”, mely egy német zárdában tört ki. Először egy apáca kapta meg, ki az egyik testvért megharapta. Rövid időn belül valamennyien össze-vissza harapták egymást. Elterjedt e különös járvány Németország összes zárdájában. Végül már a hollandi apácák is harapták egymást és a római zárdákban is megkezdődött a „harapás”, mely azonban olyan gyorsan, mint jött, el is tűnt.

* * *

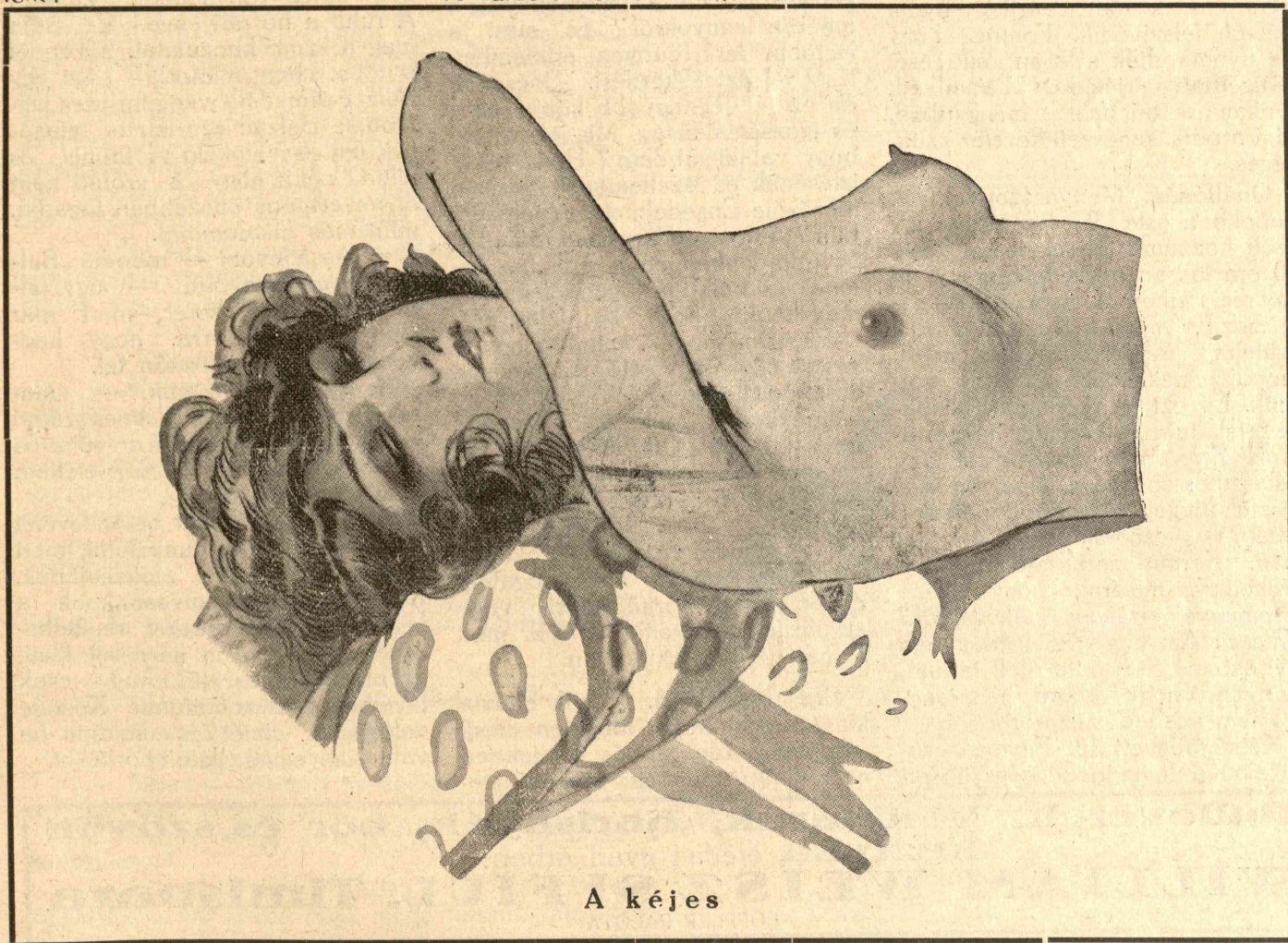
Rouenban még a VII. században is divott a Vénusz kultusz. A város falain belül egy vár ál-

lott, melynek földalatti termeiben Vénusz tisztelői a legbujább kicsapongásokat folytatták. Egy óriási teremben a legerkölcstelenebb képek és szobrok izgatták a vendégeket és Vénusz templomában napokon keresztül tobzódtak a bűn fertőjében. Szent Romanusz elpusztította a várat, a képeket és szobrokat; a papnőket pedig világgá kergette.

* * *

Alfred di Vigni meséli: Lord Byron esküvője napján levelet kapott egyik barátjától, aki megkérdezte, hogyan érzi magát az első éjszaka után. Lord Byron azt felelte:

— Hajnali négykor ébredtem. A kandalló vörös fénye megfestette ágyam függőnyeit; a pokolban képzeltem magam. Tapogatódzó kezeim eszembe juttatták, hogy valójában ennél sokkal rosszabb dolog történt velem: nős ember voltam.

A kéjes

Szekszuált tanácsadó

Rovatvezető: Bán-dor

Hálás tanítvány. Szabad-e úrlánynak férfitől pénzt elfogadnia? Általában nem. De kérdés, hogy a pénzt ki adja és milyen célzattal? Mert abban például semmi elítélendő nincsen, ha egy nobiliskü Mecénás pénzt ad egy szegény nagytehetségű leánynak, hogy énekhangját képeztesse ki. Vagy az ajándékozott pénzzel az elzúllástól, nyomortól menti meg az érdemes nőt. Az olyan pénzt tehát, melynek célja önzetlen és nemes, el lehet fogadni.

Újvidék 23. Fejvérdaganat rendszeren ujszülött fején látszik valamelyik falcson felett. Szülésközből jön létre apró véresek megszakadása következtében, de csak lassan növekszik, 3—4 napos korban éri el a tetőpontját. Lassanként, hetek alatt esetleg nyom nélkül felszívódik. Fontos, hogy ne nyomkodják s lassu eltűnését nyugodtan várják be. Ha elgenyed, amikor a bőr felette meggyullad, kipirosodik, sebészeti kezelés szükséges.

Önállóság. Menyasszonyom a napokban este 9 óra tájban így szólt hozzám: Mivel maga este 10 óra tájban ugyis hazamegy, én egy régi ifjúkori pajtásommal 9—11-ig moziba megyek. Kérem, ha a szüleim megkérdeznék magát, mondja nekik, hogy együtt voltunk. Én ezt a kérelmet furcsának találtam és ezt meg is mondtam. Erre menyasszonyom így válaszolt: én egész életemen keresztül független kívánok maradni, tehát ne csodálkozzék, kérésemen. Kérem szerkesztő urat, sziveskedjék megírni, hogy mi a véleménye erről az önállóságról? **Válasz:** Az, hogy a legnagyobb mértékben tisztelettel kell tartani. Annyira, hogy holmi házassággal sem szabad megcsorbítani.

Kétségbeesett 19. Fitymaszorulat alatt a fitymának veleszületett

vagy pedig valamely beteges folyamat kapcsán keletkezett oly mérvű szűkületét értjük, midőn az egyáltalán nem, vagy nehezen és csak fájdalom árán húzható vissza a makkról. A fityma szűkülete megnehezíti a vizeletet. A tisztántartás igen nehéz, még aláfecskendezéssel sem lehet a kívánt tisztaságot biztosítani és ezért a felgyülemlett faggyu bomlása a fityma, sőt a makk bőrét is állandó gyulladásban szokta tartani. A fityma szűkülete magtalansághoz is vezethet. Kisebb foku szűkületek rendszeres tágitásra gyógyulnak, nagyobb fokukat ajánlatos műtéttel megszüntetni.

K. Imre Budapest. Ön azt kérde, hogy mi a véleményünk a modern leányokról? És mint a legtöbb férfi, gunyos értelemben teszi fel ezt a kérdést. Bocsánat, de ez a legnagyobb képtelenség és igazságtalanság. Mit jelent az, hogy valaki modern? Hogy a kor izlésének és szellemének visszatükrözője. Engedelmet, ez csak nem bűn? Aki a modernséget támadja, az tulajdonképpen tagadja a fejlődés és haladás jogát. Jegyezze meg kérem, hogy az izlés, erkölcs, ruházkodás, minden együttvéve egy nagy élő szövevény, amely változik és amelyekhez alkalmazkodni kell. Nem tudom, hogy kik az Ön klasszikus női ideáljai, de egészen bizonyos, hogy az ő korukban azok is modernnek voltak. Ne bántsuk kérem a modern ruhákat. A rokokó ruháiban, vagy a római tógában éppen olyan erkölcsösek vagy erkölcstelenek voltak a nők, mint a mai rövid szoknyában.

Erzsébet, Arad. Fogak eltávolítása menstruáció idejében nem kívánatos (de sürgős esetekben nem tiltott), mert a vérzés tete-

mesen nagyobb lehet, mint különben lenne s esetleg el is húzódó. A nő közérzete is kívánatosá teszi a halasztást, ha azt egyéb körülmények megengedik. Ami pedig a terhességet illeti, ha gyulladásos jelenségek a beavatkozást szükségessé nem teszik, a terhesség első 8 hetében fogeltávolítást ne végezzünk, mert minden inzultus a szervezetre, így tehát ez is, esetleg abortusra vezethetne. Bár érzéstelenítés és a mai fogeltávolító technika mellett ez már alig képzelhető el. Ha azonban lobos folyamat miatt válik szükségessé az eltávolítás, ez foganatosítandó, mert a sokkal súlyosabb vérmérgezés veszélye fenyeget. Még inkább bir fontossággal ez az indoklás és terhesség utolsó négy hetében, mert ha okozna is esetleg a foghúzás izgalmas koraszülést, a világra hozott magzat életképes.

R. Irén, Szabadka. Elvált asszony vagyok. Szeretek nagyon szépen, sőt lukszososan öltözködni. A környezetem ezért gyakran tesz szemrehányást. Irja meg kérem, hogy kinek van igaza? **Válasz:** A ruha a nő névjegye. Ez adja meg a szint, hangulatot. Sőt ennél is több. Hogy micsoda? Azt egy Balzac-anekdóta világítja meg legjobban. Balzac egy izben látogatást tett egy előkelő grófnőnél és feltűnt neki, hogy a grófnő nem olyan elegáns öltözékben fogadja, mint más alkalommal.

— Asszonyom — mondta Balzac szemrehányóan — úgy látszik, már nem szeret, mert már nem érdemesít arra, hogy kedvemért szépen öltözzön fel.

— Kedves barátom — válaszolta mosolyogva az elmés grófnő — Ön elfelejté, hogy a ruha a nő fegyvere. És én... csak letettem a fegyvert!

Csoda. Nem kellett volna levelét a hirlapárussal láttamoztatni, mert mi nemcsak az előfizetőknek, hanem minden olvasónknak a legnagyobb készséggel rendelkezésre állunk. Ami kérdését illeti, az olyan természetű, hogy csak levélben válaszolhatunk. Közzölje velünk a címét és küldjön be válaszbélyeggel ellátott borítékot.

Pulloverek, kötöttáruk, harisnyák, bőr és szövött

keztyük eredeti gyári árban:

WILLIAM WEISZ ȘI FIUL, Timișoara

LÖFFLER PALOTA

(2)

Sommerné szalonjában

Írta: Erich Kästner

II.

— Nem szabad megharagítani a vendégedet, kedves Iréne, — jelentette ki Moll. — Bemegyek vele a dolgozószobámba és ott minden tudnivalót elmondok neki. Elfelejtetted, hogy furcsának kell találnia ezt a helyzetet. Azlán megint átküldöm majd hozzád. Jó éjszakát.

Az ügyvéd kezét nyujtott feleségének, Iréne bebujt alacsony, széles ágyába, busan és egyedül feküdt párnái között és így szólt:

— Jó éjt Moll, aludj jól. De ne beszéld agyon. Szükségem van még rá.

III.

Letültek a dolgozószobában. Az ügyvéd szivarra gyújtott, fázósan összereszt, térdére terített egy teveszőr takarót és lapozott egy aktacsomóban.

Nincs közöm ugyan a dologhoz — kezdte Fabian — de hogy ez a nő így bánhat magával, az égbekiáltó. Gyakran kiránthatja így az ágyából, hogy a kedveseit megbecsülje?

— Nagyon gyakran, uram. Eredetileg mint írásba foglalt jogot vittam ki magamnak ezt a véleményezést. Házasságunk első éve után szerződést kötöttünk, melynek negyedik paragrafusa így szól: A szerződést kötő nő kötelezi magát, hogy minden embert, akivel bizalmas viszonyba kíván lépni, előzetesen bemutat férjének, Moll Félix doktornak. Amennyiben nevezett az illető ellen szól, Iréne Moll asszony tartozik azonnal lemondani szándéka véghezviteléről. Minden véttség a paragrafus ellen a havonta folyosított pénzösszeg felének elvonásával büntetettik. A szerződés nagyon érdekes. Felolvassam in extenso önnek?

— Ne fáradjon vele! — védekezett Fabian. — Csak annyit szeretnék tudni, hogy jutott egyáltalán eszébe, hogy ilyen szerződést kössenek.

— A feleségem oly rosszakat álmodott.

— Hogyan?

— Álmodott. Borzalmas dolgokat álmodott. Nyilvánvaló volt, hogy vágyai és érzelmei a házasság tartamával arányosan növekedtek és olyan kíváncsiságokat idéztek elő, melyek tartalmáról, önnek, uram, szerencsére fogalma sem lehet. Visszavonultam és ő benépesítette hálószobáját kinaikkal, birkozókkal és táncosnőkkel. Mi maradt számomra hátra? Szerződést kötöttünk.

— Nem gondolja, hogy egy másféle kezelés sikeresebb és izléesesebb lett volna? — kérdezte Fabian türelmetlenül.

— Például, uram? — Az ügyvéd kiegyenesedett.

— Például: estenként huszonötöt rá.

— Megpróbáltam. Tulságosan fáj nekem.

— Ezt meg tudom érteni.

— Nem! — kiáltotta az ügyvéd — nem értheti ezt meg Iréne nagyon erős, uram.

El akarok menni — szólta Fabian. — Adja ide a kapukulcsot!

— Komolyan ez a szándéka? — kérdezte Moll aggódva. — De hiszen Iréne várja magát. Maradjon, az égre kérem! Magánkívül lesz, ha látja, hogy elment.

Azt fogja gondolni, hogy én küldtem el és képes lesz megvélni. Maradjon, kérem! Annyira örült. Ne fossa meg ettől a kis szórakozástól!

Az ember felugrott és megfogta a vendég kabátját. — Maradjon hát! Nem fogja megbánni. Ujra eljön majd. Barátunk marad. És én jó kezekben tudom majd Irénét. Tegye meg nekem ezt a szivességet.

— Talán még majd állandó havi fizetésről is kezdeszkedik?

— Erről beszélhetünk, uram. Nem vagyok vagyontalan.

— Adja ide a kapukulcsot, de kissé gyorsan. Nem vagyok alkalmas erre az állásra.

Moll doktor sóhajtott, motozott az íróasztalon, átadott Fabiannak egy kulcsosomót és így szólt:

— Igazán kár. Ön kezdettől fogva szimpatikus volt nekem. Tartsa magánál néhány napig a kulcsokat. Talán meggondolja még. Mindenesetre nagyon fogok örülni, ha viszontlátom.

Fabian jó éjt mormolt, halkan átment a folyosón, vette a köpenyét és kalapját, kinyitotta az ajtót, óvatosan behuzta maga mögött és legvágtatott a lépcsőn. Az utcán nagyot lélekzett és megrázta a fejét. Az emberek sétáltak ott lent és fogalmuk sem volt, milyen örültségek történtek a falak mögött.

„Nagyon kíváncsi vagyok” mondta a szőke nőnek, most pedig elmenekült ahelyett, hogy kíváncsiságát a Moll házaspárral táplálta volna. Megszabadult harminc márkától. Két márka volt még a zsebében. Ma nem lesz vacsora. Fütttyentett egyet és felszállt a villamosra.

A világváros fertőjében

(Egy leány vallomása)

Néhány hónappal Annáék távozása után egy új ágyarájóról költözött hozzánk. Már idősebb férfi volt, körülbelül 50 éves, hogy mi volt a foglalkozása, azt nem tudom. Sokat volt otthon, ült a konyhában, beszélgetett a nénivel és mikor mindenki elment, gyakran maradtam egyedül vele. Miután nagy szakállá volt, gyakran foglalkoztatott az a gondolat, hogy máshol is ilyen sűrű hajzata lehet. De mikor egyszer, egy vasárnap végignézttem, mikor a konyhában mosdott és láttam, hogy az egész melle szőrrel van borítva, félni kezdtem tőle, de a kíváncsiságom nem lett azért kisebb.

Mindjárt kezdettől fogva nagyon barátságos volt hozzám, simogatta a hajamat, megfogta az államát és én hízve simogattam hozzá, mikor üdvözöltem. Mikor egyszer ismét így egyedül voltunk, nagyon buja lettem, mert eszembe jutott, hogy most nyugodtan csinálhatnánk mindent. Odamentem Ekhard urhoz — így hívták — a konyhába, engedtem, hogy simogasson, cirógattam a szakállát, ami csak jobban felizgatott. És megint lehetett valami a tekintetemben, valami, ami megrabolta a józanságától. Egyszerre rápaskolt kezével a ruhámra, éppen a kritikus helyen. Én előtte álltam, ő egy széken ült és így kopogtatott be nálam. Lehet, hogy egész véletlenül történt. Ha semmit sem sejtettem volna, talán fel sem tűnt volna a dolog. De így rámosolyogtam és mosolyom mindent megmondhatott neki, mert most már megfogott, de még mindig csak a ruhán keresztül. Szétnyílt térdei között közelebb húzódtam hozzá, de nem védekeztem, csak mosolyogtam tovább. Egyszerre aztán nagyon piros lett az arca, odarántott magához, vadul csókolni kezdett, miközben felemelte a szoknyámat és játszadozott velem. De ez egészen más játék volt, mint aminőt eddig ismertem. Nem tudtam, hogy egy ujjával játszik-e vagy mind az öt, úgy éreztem, mintha férfivel lettem volna együtt, habár semmi különös nem csinált. Mozgolódni kezdtem és odasimultam a mellére. Ekkor megfogta a kezemet és vezetni kezdte, ideadott valamit, amit

rögtön simogatni kezdtem, miközben ő is játszott velem és folyton csókolott. Így ment egy ideig, aztán remegni kezdett...

Mikor mindennek vége volt, nagyon meg volt rémülve, a karjaiba szorított és halkán suttozta:

— Nem fogod senkinek megmondani?

Tagadólág ráztam a fejemet. Ekkor megcsókolott, felállt és elment.

Néhány napon át csak futólag láttam. Kerülte tekintetemet és láttam, hogy szégyeli magát előltem. Ez különösen hatott reám, úgy hogy mindig elszaladtam, mikor jött. De egy hét múlva, mikor a fiukkal az udvaron szaladgáltam — a néni nem volt otthon — észrevettem, hogy hazajött és felmegy a lépcsőn. Kis idő múlva utána osontam. A szívem erősen dobogott, mikor beléptem a konyhába. Vadul kapott utánam, vágyóan és kezei reszkettek, amit jól észrevettem. A karjaiba vetettem magam és rögtön ismét érezhettem a gyönyört, melyet az ujjai szereztek. Egymás mellett ültünk és ideadta kedvenc játékszeremet. Ezen a napon alaposan megnézhettem és ma mikor már sok száz ilyen játékszer volt a kezemben, elmondhatom, hogy ritkán láttam ilyen példányt és akkor is bizonyára több élyezetet szerezhetett volna nekem, ha néhány évvel idősebb vagyok. Tüzesen játszottam vele, ahogyan Roberttől tanultam. De ha néha abbahagytam, mikor kifáradtam, vagy pedig mélyebbre hatoltam, hogy kíváncsiságomat máshol is kielégítsem, lihegve sugta:

— Csak tovább, angyalkám, kis egerem, én kis szeretőm. Az istenért, csak tovább...

Nagyon megleptek ezek a szavak, melyekkel becézett és hogy kedvére legyenek, olyan szorgalmasan dolgoztam tovább, hogy csakhamar elérkezett a beteljesüléshez.

Néhány nappal később, mikor ismét játszadoztunk egymással, a legnagyobb tűzben voltunk és becéző szavakat sugdosott a fülembe, egyszerre csak felsóhajtott:

— Oh, istenem, miért is vagy gyermek még, hogy úgy tehetnék veled, mint egy asszonnyal szoktak.

Egy ugrással megszabadultam a

kezétől, a földre velettem magam és ott feküdtem szétvetett lábakkal várakozva. Oda jött hozzám, lehajolt rám és lihegett:

— De ez nem megy, hiszen még kicsi vagy!

— Nem tesz semmit, Ekhard ur

— mondtam neki — csak jöjjön!

Félőrlten a bujaságtól vetette rám magát, két kezével magához emelt és gyors mozgásokkal dörzsölődött hozzám.

— Voltál már férfival? — kérdezte.

Szivesen elmondtam volna neki mindent a fiukról, de nem tudom, mi ösztönzött arra, hogy nemet mondjak.

Ő folytatta:

— Ugyan menj már! Na mondd meg szépen, hiszen látom, hogy csináltad már... na meséld el, hogy kivel? Sokszor? És jó volt?

Egész testemmel benne voltam a játékban, a lélekzetem már nehéz lett, mert a mellemen feküdt és éreztem is, hogy mindkettőnkél közeledik a vég. De szemtelenül hazudtam tovább.

— Nem, igazán nem... ma először!

— És jó neked?

— Igen, nagyon jó.

Mikor rendbehoztuk magunkat, tovább érdeklődött:

— Az nem igaz, hogy még nem tudsz semmit, ezt ne meséld nekem. Én már ismerem az ilyesmit.

És mikor továbbra is tagadtam, így szólt:

— Valószínűleg végnézted egyszer, mi?

Ez kiutnak látszott számomra. Beleegyezőleg bólintottam.

— Hol és mikor? — erőszakoskodott.

A szomszédaszobára mutattam.

— Ah, igen, a bácsit és nénit?

— Igen.

Most többet akart tudni.

— És hogyan csinálták?

És nem engedett, míg mindent el nem meséltem neki. És miközben én beszéltem, ismét felemelte a szoknyámat és játszott velem, hogy ismét a gyönyörök tetőfokára jutottam.

Tehát egy „naggyal” is volt már dolgom, amire nagyon büszke voltam. De Franz előtt titkoltam a dolgot és ha néha délutáni beszél-

getéseink során szóba került, hogy milyen érzés lehet ezt egy naggyal csinálni, nem árultam el semmit és a beszédet mindig szomszéd-asszonyunkra, Reinthalernére irányítottam, mert Franz mindent elkövetett, hogy magára vonja ennek az asszonynak figyelmét és arról álmodozott, hogy ő is segíthet egyszer neki a fehérműt a padlásra felvinni, mint egyik barátja, aki csodálatos dolgokat mesélt ezzel az esettel kapcsolatban.

Mióta Ekhard ur foglalkozott velem, jobban szemügyre vettem a felnőtt férfiakat, elképzeltem magamban, ahogy a térdeikre veszek és örültem, hogy most már más szemmel láttam őket. Gyakran előfordult az utcán, hogy férfiak, akikre ránéztem, csodálkozva megfordultak utánam. Sőt nemelyek állva maradtak és egyik intett is nekem, de nem mertem követni őket, habár nagyon felizgáltak az ilyen esetek. De mióta ez az egy intett nekem, délutánoként gyakran kimentem a Fürstenfeldre, mert ott kevesen jártak és könnyebben találhattam egy második Ekhard urat.

Egyszer tovább sétáltam a szoktnál és már erősen alkonyodott, mikor visszafordultam. Lassan jött felém egy katona és mikor a közelembe ért, mosolyogva az arcába néztem. Meglepetve tekintett rám, de tovább ment. Gyorsan körülnéztem és láttam, hogy egy lélek sincs a közelben. Akkor ismét visszafordultam. A katona megállt és utánam nézett. Rámosolyogtam és tovább mentem. Kis idő múlva újra megfordultam és akkor intett. A szívem dobogott, a testem égett, kíváncsiságom a legnagyobb mértékben fel volt csigázva. Félelmemben azonban mégis visszatartottam magam és nem mozdultam a helyemről. Ekkor sietve odajött hozzám. Nem mozdultam. Lehajolt hozzám és komoly arccal kérdezte:

— Egyedül vagy?

Bólintottam a fejemmel.

— Akkor gyere velem! — sutogta és keresztül vágott a mezőn egy bokor felé. Én lassan utána lépkedtem, remegve a félelemtől, de követtem lépésről lépésre; nem tehettem másként.

Alig értünk a bokor mögé, mikor szó nélkül a földre dobott és már rajtam is volt. Éreztem a támadást és odakaptam a kezemmel. De ő eltolta onnan és meg-

kísérelte a lehetetlent. Ezek a kísérletezések nagyon fájtak, de meg sem mukkantam. Így váltakozott a dolog: néha csak simogatott és ez kellemes volt, de aztán be akart vonulni a várba, amivel nagy fájdalmat okozott nekem. Végül teljesen megvadult és erőszakkal akart utat törni. már kiáltani akartam, annyira fájt ez a dolog, mikor a sors segítségemre jött és gyönyörrel ajándékozta meg, mielőtt célját elérhette volna.

Mindjárt utána felugrott, ott hagyott feküdni és eltűnt a sötétben, anélkül hogy rámnézett volna. És mikor ismét elértem a mezei utat, már messze járt. Siettem hazafelé. Alig tettem azonban néhány száz lépést, valaki a vállamra ütött. Ljedten összerendeztem. Egy rongyos fickó állt előttem, valamivel nagyobb, mint én, talán 14 éves lehetett.

— Te, mit csináltál a katonával? — kérdezte.

— Semmit! — kiáltottam rá hargosan.

— Ugy... semmit? — nevetett gunyosan. — Jól láttam, hogy mit csináltatok.

Félni kezdtem.

— Semmit sem láttál, te csavargó — támadtam rá, de már félig sirva — bizony Isten, nem csináltam semmit.

Kezével odanyult a szoknyám alá.

— Hazudsz! Láttam, hogy mit csináltatok a füben. Szerelmeskedtetek.

Nagyon dühös volt és erősen szorított a kezével.

— Mit akarsz tőlem? — kérdeztem könyörögve, mert láttam, hogy a megtörténtekeket nem tudom letagadni előtte.

— Hogy mit akarok? — Egészen közel jött hozzám. — Én is azt akarom, amit a katona.

Mellbevágtam.

— Takarodj innen!

Hirtelen pofon vágott, hogy csak úgy csattant.

— Majd adok én neked lökdösődni — kiabált. — Egy katonával igen, engem meg ellöksz, mi? Na várj csak, most veled megyek egészen hazáig és megmondom az anyádnak. Ismerlek jól.

Elkezdtem rohanni. De ő utolért, megragadott a vállaimnál fogva és megint meg akart verni.

— Gyere, menjünk be a bokor-

ba! — mondtam gyorsan.

Odamentünk, lefeküdtünk a fübe és ő felhajtotta szoknyáját. Aztán rámborult és így szólt:

— Már egész délután várom, hogy egy lányt kaphassak.

— Hogyan láttál meg engem? — kérdeztem.

— Én a füben feküdtem, mikor a katona odament hozzád, aztán utánatok mentem.

Fiatalfiú volt még és olyan ügyesen viselkedett, hogy nem bántam meg, hogy engedtem kérésének, csak azt nem értettem, hogy miért védekeztem ellene. És mikor ott feküdtünk, az az eszmém támadt, vajon nála nem-e sikerülne az, amivel a katona hiába próbálkozott, azaz, hogy teljesen birtokába vegyen. Én magam segítettem tehát és talán mert a katona már kissé előkészítette neki az utat, legnagyobb csodálkozásomra sikerült a dolog és teljesen bejutott az ostromlott várba. Kissé fájt ugyan, de a fiúnak tetszett a dolog, mert úgy működött, mint egy óraszerkezet, én pedig büszke voltam, hogy most végre úgy bánhatnak velem, mint egy igazi asszonnyal. Nagyon sokáig tartott, míg bevégezte. Utána rögtön elszaladt és én végre haza mehettem.

A bácsiék a korcsmában voltak, Ekhard ur a konyhában feküdt az ágyban, a fiuk is aludtak már. El akartam suhanni Ekhard mellett, de ő halkán utánam kiáltott és odaléptem az ágyához. Behuzta kezemet a takaró alá és én kutatni kezdtem. Néhány simogatás és már hangulatban volt és mert teljesen meztelenül feküdt a takaró alatt, minden kíváncsiságomat kielégíthettem. Én azonban nem akartam, hogy ő is hozzám nyuljon, nehogy észrevegyen valamit.

— Nem akarsz mellém feküdni?

— Nem, — mondtam — ma nem!

Ügyesen játszottam vele, hogy hamarabb vége legyen a dolognak. Kezével igyekezett a ruhám alá jutni, de elhúzódtam tőle. De a vele üzött játék szokás szerint hamar tűzbe hozott és már nem is törődtem semmivel, mikor felémelt erős karjaival és magára húzott. Gyorsan felgyűrtem a ruhámat és szerencsémre Ekhard ur nem vett észre semmit, annyira el volt foglaltva a saját gyönyörűségével.

É V A

X.

Egyetlen pillanatig sem gondolt arra, ami ezután fog történni. Apja már tudja, hogy mi történt és a derék jó apa védőszárnyai alá vette őt, gondoskodni fog arról, hogy semmi baja se történjék. És ha azt akarja, hogy megbűnhődjön hűnéért, hogy fenéig üritse a kelyhet, ezer örömmel elszenved mindent, csak hogy meghálálja nem remélt jóságát és szeretetét, mely meleg köpenyegként borult reszkető, fázó lelkére.

Apja nyugodt volt, mintha semmi sem történt volna, de ijedten vett észre két mély ráncot szája szögletében, amit még sohasem látott rajta. Megpróbált enni valamit, aztán így szólt leányához:

— Éva, kisleányom, nézz ide. Itt van ez a levél, amely kiszolgáltat téged az igazságszolgáltatásnak. Megszabadít a multtól, de esetleg börtönbe vezet. Holnap estig mondd meg, hogy eltépjem-e, vagy utjára engedjem. Fontold meg, magad dönts sorsodról.

Éva némán vette át a levelet.

Márta, az öreg cseléd leszedte az asztalt. Éva elmondta neki, hogy mi történt délután s a hű lélek résztvevő tekintettel nézte urát, de nem mert szólni. Mikor kiment a szobából, Éva utána ment, aztán visszajött kézimunkájával. Robert Bergemann végiglapozta az újságokat, az óra csendesen ketyegett a sarokban.

Aztán tizet ütött. Éva összerakta kézimunkáját s amint odalépett apjához, hogy jóéjszakát kívánjon, nyugodtan mondta:

— Apám, nem kell meggondolnom semmit, a levél már elment.

A kereskedelmi tanácsos meglepődve tekintett fel. A villanyvilágítástól talán, de rettenetesen sápadt volt. Nem szólt egy szót sem, nehéz léptekkel járt az asztal körül aztán leült leánya mellé.

Sokáig ültek némán egymás mellett, kéz a kézben, a sötét éjszakában, a sötét jövő előtt.

Két nappal később, reggel hat órakor, mikor még javában aludt, letartóztatták Hansot. Alig tudott beszélni, eltorzult arca halottéhoz hasonlított. Kint a konyhában versenyt sirt Tina és a háziasszony. Tina most is szellős ruházatban,

mert hanyatt-homlok menekült ki a rendőrség emberei elől.

Hansot kívánságára kocsin szállították a fogházba és az irigyelt jövő ragyogó álmaiból a sors nem adott meg többet neki, mint egy alacsony, kopár, rácsos cellát és egy új nevet: Nr. 337.

Évát szabadlábon hagyták. Egy héttel később vizsgálati fogságba helyezték Friedrich Brennert irodavezetőt, másképp dr. Braunt, akit szintén a legnagyobb mértékben meglepett a letartóztatás.

A rendőrség, mihelyt utasítást kapott Braun dr. letartóztatására, mindjárt Brennertre gyanakodott. Berlinben elég sok asszony foglalkozik ezekkel a bűnös üzelmekkel, férfi azonban csak kevés és azok közül is legtöbb le volt csukva ebben az időben. Brennertet letartóztatták és szembesítették Évával.

Arcáról nem ismerte fel határozottan, mikor azonban megszólalt, habozás nélkül mondta szemébe:

— Ön doktor Braun!

Brennert tagadt, azonban felesége, aki utána sietett, rávette, hogy vallja be az igazat és könnyítsen lelkiismeretén. Látta a könnyeit, látta feleségét, aki szerencsétlenül tett és nyomorba taszított, odafordult a fogalmazóhoz és így szólt:

— Én vagyok az.

Augusztus kilencedikén este fél hét. Reggel tíz óra óta tart az esküdszék tárgyalása. A bíróság hosszú asztala mellett balra a tizenkét esküdt, szemben velük a védők, a vádlottak padján Hans Willberg és Friedrich Brenner. Éva Bergemannak, a védő kérésére megengedték, hogy ne a padon üljön, hanem az előtt egy széken. Ott ült tehát immár nyolc órája, szemben azokkal a férfiakkal, akik itélkezni vannak hivatva fölötte.

Jelenetről jelenetre pergett le a nyilvánosság előtt a dráma minden mozzanata, durva kinzásként a fiatal leány szeméremérzésével szemben. Kénytelen volt felvilágosítást adni minden érzéséről, minden gondolatáról ezek előtt az emberek előtt, akik egyre oly csodálkozva nézték őt, mintha nem értenék, hogy egy ilyen gyöngé,

törékeny lélek valóban végigélte ezeket a borzalmakat.

Éva első perctől fogva őszinte vallomást tett. A vád és védelem közt most elsősorban amiatt folyt a harc, hogy Brennert esetét hogyan minősítsék. Éva védője W. Kroner igazságügyi tanácsos volt, Berlin egyik leghíresebb védőügyvédje, aki barátja volt egyébként a Bergemann-háznak. Szürke szemével, kipödört bajuszával inkább tisztához hasonlított, mint jogászhoz. Hangja lágy volt és rokonszenves, néha metszően éles, mikor kérhetetlen logikával igyekezett sarokba szorítani ellenfeleit.

Aztán megkezdte az ügyész a vádbeszédét. Majd Hans védője igyekezett védencét, mint a hisztérikus, mindenre kész leány áldozatául feltüntetni. Brennert számára hivatalból rendelték ki védőt, egy fiatal jegyzőt, aki évek óta várt az alkalomra, hogy egyszer kivághassa a rezet az esküdtek előtt, most azonban elállt a szava a döntő pillanatban és csak akadozva hivatkozott az előtte szóló védőtársára és szintén kérte az enyhítő körülmények figyelembe vételét. Aztán az igazságügyi tanácsos következett.

Késő este lett, mire kihirdették az esküdtek verdiktjét. Csak a büntett kísérletét állapították meg s általában elfogadták az igazságügyi tanácsos álláspontját. Az ítélet szerint Hans Willberg három havi, Brennert két évi, Éva pedig hét heti fogházat kapott, azonban az ő esetében három évi próbaidőre felfüggesztették az ítéletet.

Az esküdszék tanácskozási terme előtt kora reggel óta mozdulatlanul ült egy őszhajú férfi, órákon keresztül némán maga elé meredve a kinzó várakozásban. Nem kívánták tanuként való kihallgatását. Az alkonyat leszállt, a lámpák felgyultak, ő azonban nem mozdult helyéről. Mikor az ítélethirdetésre került a sor, felállt és nehéz léptekkel ment be a terembe. Tekintete nem a lányát kereste, hanem odatapadt arra a fiatalemberre a vádlottak padján, barátjának gyermekére, a gyámfiára, egykori neveltjére, akit szeretett s aki tönkretette egész életét. Csak egyszer nézett feléje Hans és holtrasápadt a gyűlölet és megvetés tüzeiben. Mi-

kor elhagyta a vádlottak padját, rettegve lapult a fogházörhöz, aki elvezette.

Robert Bergemann odalépett Évához. Az elítélt félve nézett fel rásapadt, kimerült arcocskájával. Ő azonban erősen magához ölelte kis leányát és az erős férfi, aki még felesége koporsója mellett sem könnyezett, sirni kezdett, mint egy kis gyermek...

— —
Egy év telt el.

Berlin külső szélén egy szerény lakásban üldögél Tina, gyermekével keblén. Haja zilált, ruhája szegényes. Férje fősvény lett, csak a legszükségesebbet adja meg neki.

Mikor Hans novemberben elhagyta a fogházat, Tina a kapuban várta. Nem engedte el többé. Szerette őt alázatosan. Így aztán együtt maradtak s mikor decemberben köteltgett a gyerek megszületésének ideje, engedett Tina kéréseinek és elvette feleségül.

Külsőleg még most is olyan gavallér, mint régen, de vonásai elpetyhüdtek, haja megrilkult. Saját maga számára mindig bőkezűen szórja a pénzt, a tőkéje egyre olvad, a mulatóhelyek női még mindig bolondulnak utána, habár gorombán tolja el őket magától. Elege volt a nőkből.

Néha már éjfél tájban hazajön, félig józanul és ilyenkor vad szerelmes éjszakával boldogítja Tinát. Ilyenkor boldog a szegény Tina s kutyahüséggel ragaszkodik hozzá, még ha néha a legártatlanabb szava is megdühíti őt. Megfojtaná Tinát, ha tudná, hogy az öreg Márta, Évák cselédje, nála jár és gondoskodik feleségéről. De ezt nem tudja meg. Azt sem tudja, hogy felesége néha elviszi gyermekét Évához, hogy köszönetet mondjon neki s Éva ilyenkor zokogva csókolgatja a gyermeket... mint ahogy nem vette észre soha, mikor női kezek igyekeztek egyengetni az útját. Egyre gyakrabban vetődik haza hajnalban, ruhástól az ágyra veti magát és alszik délig, hogy aztán előlről kezdje az ivást, míg ki nem dől. Másnap aztán sápadtan bámul ki a szűk udvarra, feltűnik előtte a régi-ragyogó napok... a trónörökös huszárai pengő sarkantyúikkal, aztán a csendes és békés ház, mely szüleit pótolta, ahol csak a munkának volt becsülete; a két hüséges kék szem, szőke hajkoszoru alatt... Ilyenkor csendesen, anélkül, hogy észrevenné ő maga is, könnyes lesz a

szeme, hirtelen feláll és felhajtja a konyakos üveget... Aztán véresre veri a feleségét, míg csak a szomszédok nem lépnek közbe s nem mentik ki kezei közül...

Napról napra végiggördül egy fogat az utcákon, benne egy öreg, fáradt aggastyán, mellette egy fiatal, komoly, sápadt leány... Éva és apja. Itt-ott megismerik őket a gyalogjárók, társaságbeli urak és hölgyek, vagy egyszerű munkások.

asszonyok, kik gyermeküket viszik ölükben. És mindenki szívélyesen, résztvevően üdvözli őket... Amíg a kocsiás tart, az öreg ur erősen fogja lányának kezét, mintha félne attól, hogy elveszíti őt. Néha egymásba fonódik tekintetük és olt-hatatlan szeretet sugárzik át egyikből a másikéba. Azonban csak ritkán szólalnak meg. Némán és komolyan haladnak végig az utcákon...

Fotó Káviár, Timișoara

Graphologiai üzenetek

Rovatvezető: Czuckermann György

„Siró férfi”: Amikor nyolc oldalas levelét kezembe vettem, már akkor gondoltam, hogy Önön, kedves barátom nem segíthetek. Az én üzenetem, a jelleméről, bizony keveset használhat házassági tragédiájának helyrekovácsolása

ban. Nyolc éves boldogtalan házasságának azonban, az én egyéni nézetem szerint más oka is lehet, mint amint írja, hogy a felesége okozza a keserűségét. Állandóan meglegadja magát öntől és különböző érveket hoz fel. Ezt meg

birom érteni. De már evvel kapcsolatban azt nem, hogy a felesége halálosan szereti és folytonosan örködik felette, hogy meg ne csálja — jobban mondva, hogy más nőnél ne elégítse ki magát. Ez nem egyeztethető össze. Mert a nő ha szeret szívesen elégíti ki a szeretett férfit, — de még akkor is odaadja magát, ha nem is szeret. Hiszen tudjuk, hogy a nő passzív szereplő és nem kell hogy érezzen, tehát mindég készen állhat egy szerelmi összecsapásra és mimelheti az érzéseit.

Próbáljuk tehát az ön esetében megtalálni a hibát.

Gondolkozott-e afelett, hogy vajon kielégíti e a feleségét? Vagy csak felizgatja a közösülésnél és amikor valóban szükség volna Önre, akkor már régen, megkönnyebbülve alszik. A nőnek a folytonos ki nem elégítése lassan közbörségbe sőt undorba megy át. Meg vagyok győződve róla, hogy ez az esetük. Korigálni lehet — egy valóperrel. Más itt nem használ. Ön már eleve elrontotta boldogságát akkor, amikor egy ölelés, egy csók, egy kedves szó nélkül hívta fel feleségét a házassági kötelezettség teljesítésére, épp úgy, mintha egy pohár vizet kérne.

Nem boncolom tovább a levelét, nincsen hely rá itt ebben a szűk rovatban. Azonban még ennyit mondok, hogy Önben a hiba! Mert vegye tudomásul, hogy a feleségnek kötelessége odaadni magát, de szeretni nem! És Önt a felesége nem szereti, ha mondja, akkor nem mond igazat, mert Ön, mint amennyiből a graphologiai üzenetem áll, egy csöppet sem szeretni való.

Hamupipőke: Okos nő! Megfontolt! De már sok férfit elégített ki, persze anélkül, hogy magát egyszer kielégítse. Itt a bajának a forrása. Idegorvoshoz menjen. Nemi baja nem lehet.

Mária; Halál; Károly F. és Sármany, irjanak a „Sexuális tanácsadó” rovatvezetőjének ott kimerítő, lelkiismeretes választ kapnak.

— Eredeti felvétel —

A flagelláció mint szenvedély

Irla : Bán-dor

II. Anglia

Különösen keményen érezték ezt az ujoncok, azaz azok, akiknek egészen más fogalmuk volt a flagelláns örömeiről, akik a fájdalmat kicsinyre és a kéjt magasra becsülték. De éppen ezek lettek a leglelkesebb vezeklők és látogatókat sokszor már másnap megismételték.

Sarah Potter korbácsolóiskoláját nyilvánosan „Flagelláns akadémia-nak” nevezte és iparát először a Wardour Streeten folytatta. Később, mikor „pacienseinek” száma egyre nagyobb lett, az ottani helység nem volt elég nagy számára, más lakásba költözött.

Különlegessége volt fiatal hölgyeket magához csábítani és őket a flagellománia misztériumaiba beavatni, valamint úgy az aktív, mint a passzív szolgálatban praktikusán kiképezni. Tanítványaiknak vezeklő inget kellett felvenniük és ebben az öltözkében a korbácsoló rítus minden fajtáját addig próbálgatta velük, míg nem képesek voltak a legsúlyosabb kínzásokat ellenkezés és szó nélkül elviselni. Csak ezután alkalmazta őket intézetében, ahol feladatuk volt, szükség esetén mint fenyítőmesternő működni vagy pedig médiumul szolgálni a férfiak kínzásainak.

Utóbbi esetben függőlegesen álló létrákhoz, vagy matracokra szíjazták le őket. Aztán a flagellánsok felhajtották az ingüket és különböző eszközökkel kékre verték rózsás ülepüknek rugalmas, gömbölyű husát.

Kivánságra megtörtént az is, hogy többeket is közülük egy szűk helyiségbe zártak a kínzószendélytől elvakult férfival, ahol kényrekedvre kiszolgáltatták őket az illetőnek. És miután ők voltak nagyobb számban és nőiességüknél fogva a hatalom is náluk volt, ösztönszerűen megpróbálkoztak felázadni kínzójuk ellen és hogy a pokolian harapó ütések elkerüljék — látszólag öntudatlanul, a valóságban azonban jól betanult — gráciát fejtettek ki testüknek vonaglásaiban. Ez pedig a passzionátus korbácskezelőt csak annál inkább felizgatta és mániájá-

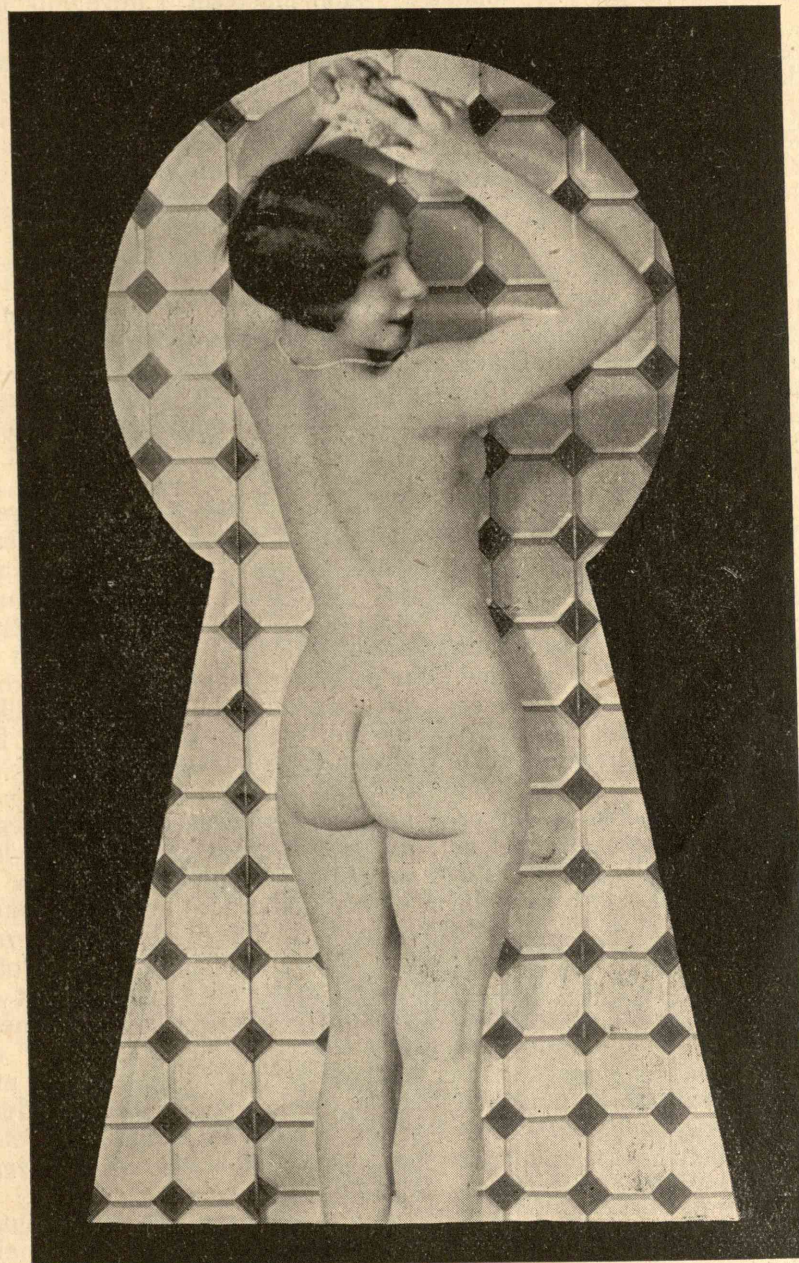
nak hevessége gyakran olyan fokra emelkedett, hogy elvesztette önuralmát és embertelenül borzalmas módon tönkretette a szegényeket. Ilyen kicsapongásoknál néha előfordult, hogy a borzalmasan megkínzott vezeklőkben is felébredt a bestia, hogy együttesen kínzójukra vetették magukat és rettenetes bosszút álltak rajta, miközben az ők kieléjezte is meg-

találta számítását.

Sarah Potter mindezt egy elrejtett helyről nézte végig és örült, hogy kliensei ilyen jó kiszolgálásban részesülnek.

Nagy feltűnést keltett ebben az időben egy sajátos flagellációs botrány:

Egy hihetetlenül excentrikus flagelláns felszólítására, aki magának különösen nagy érzéki ingert

A kulcslyuk
Fotó Káviár. Timisoara

akart szerezni, egy ilyen korbács-tanárnő megtámadott a sötétben egy fiatal leányt, betömte a száját, a közelben fekvő házába hurcolta, leszíjazta a lovaskára és akarata ellenére rettenetesen megkorbácsolta. A dolog bíróság elé került és szenzációs leleplezések történtek. Az egész londoni sajtó rávetette magát a botrányra és nem nyugodott addig, míg minden részletét ki nem derítették. Persze a „maitresse de plaisir” járt a legrosszabbul, leálcázták az asszonyt és minden tevékenységét, átvilágították intézetének minden legelrejtettebb, legsötétebb zugát, de pellengérre kerültek az intézet törzsvendégei is, kiknek neveit leközlötték az újságokban.

De a hatóságok azért még sem éreztek hivatást magukban, hogy ezeket a helyiségeket ellenőrzés alatt tartsák, vagy feloszlassák, el lenkezőleg: ettől az időtől csak szaporodott a számuk.

*

Egy másik, hasonlóképpen drasztikus eset:

A flagelláns világban, de más-különb is közismert Sir Charles összeköttetésbe lépett Miss Northal, egy csodálatosan berendezett korbácsolótemplom pásztornőjével, aki hivatását a legnagyobb odaadással és szenvedéllyel teljesítette. Havonként tekintélyes összeget fizetett az asszonynak. Ellenszolgáltatásul naponta újabb és újabb büntetési nemeket kellett kieszelnie és a lánytanítványokon, akiket rája bízta, végrehajtania. A férfi a tanítás ideje alatt egy spanyol fal mögött tartózkodott és egy rejtett lyukon keresztül nézte a verési jelenetet.

A szigorú tanítónő kitűnően értett ahhoz, hogy szigorúságát és kegyetlenségét tanítványaival szemben pedagógiai okokkal igazolja és ennek megfelelően az izgatató színjátékot állandóan változtatta: ma a legnagyobb gondossággal egy kis barna buja popójának szentelte magát, másnap egy szőke leányka gyöngéd ülepét varázsolta piros színűre, következő napon egy bakfis félig fejlett mellecskéinek kellett helytállaniuk és ismeretséget kötniök a sziszegő vesszővel.

És ezek a fenytések csaknem éppen olyan mértékben feltűzelték a mesternő érzéki szenvedélyét is, mint a klienséét, úgy, hogy igyeke-
vésében gyakran borzalmas tet-

tekre ragadta a magát. És mikor végül abbahagyta, bujasága rendszerint elérte a tetőpontot; a férfi nemkülönb. Az asszony magánszobájában aztán a szép flagellánsnő lábai elé vetette magát és könyörgött... hogy legyen kegyelmes hozzá...

A gyermekek, akiket bottal és vesszővel nevelnek, nagyon gyakran megkedvelik a fájdalmakat és szívesen korbácsolni engedik magukat. Sokán közülök tudatosan kéjes változásokat éreznek és szüleiknek, nevelőnőnek, a cseléd-leánynak, vagy bárkinek, akinek jogában van megbüntetni őket, direk alkalmat szolgáltatnak erre.

Ami másrészt a nevelőnőt illeti, ezek, ha otthonról normális hajlammal is kerültek ki, idővel rendszerint erőtikusok lesznek. A büntetési okok helyénvalósága egyre több kívánnivalót hagy maga után, végül tisztán az érzékiinger dominál, melyből aztán a verésimánia keletkezik. Ami e tekintetben az angol családokban lejátszódik, az rettenetes.

Hányszor lehet hallani arról, hogy egy nevelőnő csupán azért fekteti le maga fiú tanítványát, hogy velköztetés közben idegölő módon becézgesse, vagy megverje.

Egy roué két gyermekének nevelését egy Sarah nevű nevelőnőre bízta és kifejezetten felkérte, hogy nagyon szigorúan és kiméletlenül bánják velük. Miss Sarah hamar észrevette, hogy milyen szenvedély uralkodik gazdáján és nem mulasztotta el az alkalmat, hogy szenvedélyét minden alkalmmal jobban felkorbácsolja. Estéről-estére, ha a férfi hazajött az üzletből, a nevelőnő beszámolt neki a gyermekek engedetlenségéről. És ha egész nap nem is követtek el semmi rosszat, úgy a leány egyszerűen kitalált okokat. Ebben a művészetben mesternő volt. Az apa sajátkezűleg hajtotta végre gyermekei megbüntetését és gyakran olyan barbár módon megfenyítette őket, hogy véreztek és üvöltöztek, mint a kutyák. És mikor kegyetlen vágya lecsillapodott, akkor behurcolta a fiatal nevelőnőt a szobájába... — A feleségét ellenben elhanyagolta.

A legkülönösebb ebben az igaz történetben, hogy a két gyermek, dacára a rettenetes fájdalmaknak, melyet naponta el kellett szenvedniök, lassanként kedvet kapott, sőt élvezetet talált ezekben a

korbácsolásokban, ennek következtében szándékosan rosszak voltak, hogy popójukon érezhesék a sziszegő nádpálcát.

Különösen sajátyszerű és jellegzetes a következő eset, mely más-különb csekély eltéréssel csaknem naponta előfordul London utcáin:

Egy angol észrevesz egy munkást, aki a gyárból megy haza. Felkelti figyelmét, mert karja alatt egész csomó frissen vágott vesszőt visz. A flagellánshajlamu férfi odamegy hozzá, beszédbe elegyedik vele és addig beszél neki, míg a munkás készen nyilatkozik arra, hogy a vesszőt gyermekeinek megfenyítésére fogja használni — természetesen megfelelő ellenszolgáltatás reményében. Hamarosan megegyeznek és mert a flagelláns, hogy a munkás meg gondolásának elejét vegye, magas árat kínál a különös élvezetért, néhány perc múlva már ott van a munkás lakásában. Ez durván megragadja legidősebb gyermekét, egy fiatal leánykát, levetközteti, vagyis jobban mondva legombolja a nadrágocskáját és felemeli a szoknyáját, hogy aztán közvetlenül csépelhesse a kettős halmot. Felesége meg van rémülve és sikoltozik, de nem ér vele semmit; ellenkezőleg, őt kényszerítik arra, hogy lefogja a kapáldzó leánykát és egy a szája elé tartott zsebkendővel elfojtsa sikoltozását. Az idegen, magánkívül a flagelláns elragadtatástól, még egy pénzdarabot nyom a barbár apa kezébe és kéri, hogy a többi gyermekeket is részesítse verésben. Ez meg is történik. Végül pedig sajátágos vendége felszólítására feleségének ülepét is megkinozza, amiért külön egy font sterling jutalmat kap.

*

A házasetben is nagy szerepet játszik a flagelláció, oly nagy szerepet, hogy köteteket lehetne írni róla. Egy külön fejezetben visszatérünk erre a speciális módjára a flagellomániának és alkalmas példákkal fogjuk dokumentálni ennek jellegzetességét.

Különösen szigorú fenytésekkel találkozunk az angol fogházakban. Kiméletlenül, a végtelenségig kegyetlenül jártak ott el egy időben a bűnösökkel szemben és éppen úgy a hatalmon levők, akik a büntetés módját és mértékét megállapítani hivatottak, mint a

végrehajtott rendszerint flagellán-
sok voltak és így igyekeztek hó-
dolni szenvedélyeiknek.

*

Most pedig nézzük be a fla-
gelláns egyesületek kebelén belül
történő dolgokba. Egy barátnőjé-
hez intézett tartalmas és bizalmas
levelében meséli egy angolnő,
hogy egy alkalmi látogatásnál, me-
lyet egy társaságbeli hölgnél tett,
miként ismerkedett meg a flagel-
lomániával. Két állítólagos uno-
kahuga a hölgynek, Anette és
Mirjam, az egyik alig 17 éves, a
másik 14, továbbba két előkelő
fiatal asszony és két gentlemen
szintén látogatóban voltak éppen
akkor.

A társalgásból kitűnt, hogy a
két fiatal leány, akinek nevelése
a háziasszonyra volt bízva, rette-
netesen rosszul viselték magukat,
mire valaki a társaságból meg-
kérdezte, hogy vajjon meg lettek-e
büntetve ezért. Eddig csak rend-
reutasításban volt részük.

— Dehát az isten szerelmére...
pedig igazán megérdemelték a
korbácsot — mondta meggyőző-
déssel egy másik. És alig hang-
zottak el ezek az ominozus sza-
vak — már titokzatosan csillogni
kezdtek a szemek. Csak Anette
és Mirjam sütötték le a szemeiket
és látható izgalomban voltak. Szé-
gyen és félelem vett erőt rajtuk,
ami csak jobban felvillanyozta a
társaságot. Megértő pillantásokat
váltottak egymással... a tettek
mezejére léptek.

Ugyanaz a gondolat villant át
valamennyien; és az, amit szán-
dékoltak, lázasra feszítette ide-
geiket.

Egy szót sem kellett többé vál-
taniok. Teljesen egyek voltak ab-
ban, hogy a két csinos, fiatal de-
likvensnőt alaposan meg kell fe-
nyíteni.

Lelki szemeik előtt már látták,
amint erőszakkal levetkőztetik őket
és gyönyörködnek karcsu, helyen-
ként impozánsan gömbölyű testük-
nek csodás vonalaiban. De nem
sokáig elégedtek meg ilyen elkép-
zelésekkel; vágyakoztak a való-
ságot átélni — a kinzást véghez-
vittnek látni...

Aztán felemelkedett a ház ur-
nője puha karosszékéből, kimérten
és felségesen odalépett a szé-
gyentől piruló két bűnös nőhöz,
felemeli Mirjamnak, a fiatalabb-
nak rövid bakfisszoknyácskáját és
buját, sokatmondó pillantással mu-

tat a két gömbölyű, telt félgömbre,
melyek a vékony, feszesre huzott
batiszt kombiné alatt teljes, elra-
gadó bujaságukban kirajzolódnak.

Rendkívüli ügyességgel rendel-
kezik, hogy vendégei előtt unoka-
hugainak a procedurára kijelölt
puha gömbölyűségeit minél raffi-
náltabb, izgatóbb módon mutassa
be és megkoronázza a néma szín-
játékot, azzal, hogy az égőarcu
leánykának végül a kombinéját is
feleneli és kezével többször rá-
pacsokol a pompásan kidombo-
rodó husra.

Mirjam reszket a félelemtől, vo-
naglik az egész teste és arcának
lángoló pirossága tejfehérre vál-
tozik.

Mindnyájan el voltak ragad-
tatva a félig érett szűz vonalai-
nak és formáinak szépségétől;
nem tudták levenni szemeiket a
kéjdus testről; élvezték látható
félelmét és szégyenkezését és
vágyták a pillanatot, melyben a
sziszegő korbács megkezdje pusz-
tító munkáját.

A szigorú nagynéni ráparancsol
unokahugára, hogy egy székre

Készülődés a nudista bálra

— R a j z —

feküdjön. Mirjamnak nincs bátor-sága, hogy ellenkezzék, mintegy hipnozisban engedelmeskedik.

Egy pillanatig néma csend ural-kodik a teremben. A másikban már zug az ostorsz j a levegőben és eléri eleven céltábláját. Zuhog-nak az ütések, mint a záporosó. A szerencsétlen nyögni kezd, elő-ször csak halkán, aztán mindig hangosabban és panaszosabban.

A nézők, nők és férfiak má-morban usznak...

Most Anette-t, vezetik elő. Tes-tének bujaságában felülmúlja hu-gát. A kinzónő ugyanolyan mó-don leplezi le popóját és a jelen-levőket egy félre nem érhető gesztussal teszi figyelmessé ennek a korbács táncparkettnek sokkal nagyobb dimenziójára. Mikor azon-ban további összehasonlításokat is akar tenni, türelmetlenül kéri, hogy térjen át a fenytésre.

Anette vonásaiból dacosságot lehet kiolvasni. Feszülten figyel-nek tehát, hogyan fog viselkedni, szöl-e, vagy megkísérel e valamit, hogy megmeneküljön a megalázó bántalmazástól?

Kegyelemért könyörög. A nagy-néni hevesen elutasítja, mire ener-gikusan védekezni próbál, amivel önkéntelenül csak fokozza a né-zők elragadtatását és izgalmát.

A háziasszony egy intésére fel-ugrik a két férfi, megragadják az ellenkező leányt, lefektetik a szo-ba közepére huzott pamlagra, fel-hajtják a kosztümszoknyát és kombinét, legombolják a kis se-lyemnadrágot és prezentálják a nézőseregnek a szoborszép iker-gömbölyűségeket.

A könyörtelen végrehajtónő kö-zeledik kapáloedző, de teljesen leigázott unokahúgához, felemelt ostorral és néhány pillanatig moz-dulatlanul ebben a pózban ma-rad.

Mindenki kimondhatatlan vágy-gyal nézi a pompás természetű, sö-tétbarna leányka prédául kitért kincseit. Egy ilyen popó, aminőt itt láttak, fejlett és kemény, felül, kissé oldalt két bájos gödröcské-vel, a combok, melyek lejjebb tapadó selyemharisnyákban tűn-tek el, minden, mintha csak a korbács számára lett volna te-remtve és úgy hatott a jelenlevők érzékeire, mint szélvész a lán-gokra.

A flagelláció kezdetét vette.

Mindig, mikor az ostor csaltant a huson, az eltalált helyen bar-nára változott a bőr és elraga-

dóan ütött el a még nem érintett helyek gyöngéd alabászlom színé-től. Mindig nagyobb lesz az ellen-tét, mindig világítóbbak és kisebb-bek a fehér csikok.

Anette görcsösen összeszorította az ajkait; legyőzi fájdalmát és csak testének reflektorikus, ön-kénytelen vonaglása árulja el, hogy mennyire szenved.

A szobában csak a megfenyi-tett leányka kiáltozása és a né-zők visszafojtott lihegése hallat-szik...

*

Mint az angolnő ebben a leve-lében barátnőjével közli, az egész, mesterségesen hosszúra nyújtott színjáték csupán arra szolgált, hogy a jelenlevő nőket és férfiakat érzéki mámorba hozza. Hogy a végén mi történt, arról csak homályos szavakban emlékezik meg, mikor jelzi, hogy úgy a háziasszony, mint ők hárman, jelenlevő fiatalasszonyok is, el-eltűntek a férfiakkal egy felőrára a szomszédos szobákban és an-nak a véleményének ad kifejezést, hogy ez a relatívan korán bekö-vetkezett szenvedélykitörés, mely idegen férfiak karjaiba vetette őt és a másik két fiatal asszonyt, arra vezethető vissza, hogy mind a két nem képviselve volt a fenytésnél.

*

Angliában a fenytést gyakran kleptomániában szenvedő hölgyek kigyógyítására is felhasználták. Ezek az önhatalmu büntetéstki-szabók és végrehajtók többnyire civilszemélyek voltak, akik meg-felelő ok esetén siettek kielégíteni flagelláns, vagy más kimondott szenvedélyeiket.

Három gazdag kereskedő tár-sult egymással és egy, a párisi bazárokhöz hasonló fényes üzle-tet nyitottak. Különösen női divat-cikkekben volt náluk nagy vá-laszték, mert ezen lehetett a leg-többet keresni.

Az a sajátságos jelenség, hogy éppen a legelőkelőbb és leg-distingvált hölgyek között van a legtöbb kleptomániás, csakhamar ebben az áruházban is megmu-takozott és miután az ilyenfajta tolvajlások nagyon elszaporodtak, a három tulajdonos elhatározta, hogy a vevőközönséget szigoruan megfigyelteti.

Nem is tartott sokáig, az el-lenőrök rajta csíptek két elegáns hölgyet. Minden feltűnés nélkül az egyik főnök szobájába vezet-

ték őket. Miután mindketten csi-nosak és szép alakuk voltak, a három tulajdonos titkos tanácskö-zást tartott a büntetés minemü-sége tekintetében, mely hivatalo-san üzleti érdekeik megvédésére, nem hivatalosan pedig hirtelen támadt flagelláns szenvedélyük kielégítésére szolgált.

Elsősorban átkutatták a két tol-vajnőt, ami nem történhetett meg anélkül, hogy közelebbi ismeret-ségbe kerüljenek intim bájjaikkal és tényleg találták náluk csipké-ket és selymeket, melyek nem voltak kifizetve. A tolvajlás evi-dens volt... a tulajdonosok szen-vedélye lángokban állott! Szigoru kihallgatás alá vették a két asz-szonyt és kitűnt, hogy London legelőkelőbb társadalmi köréhez tartoznak.

Most a főnökök közül a leg-bátrabb vette át a szót és hosszú erkölcsi prédikációban kifejtette a remegő teremtések előtt, hogy milyen csunya és következmé-nyeiben, milyen súlyos az a tett, melyet elkövettek. És azon ügyes ürügy alatt, hogy előkelő társa-dalmi állásukra való tekintettel nem akarják őket nyilvánosan kompromittálni, választást enge-delt neki egy rögtön végrehaj-tandó privát fenytés, mely telje-sen titokban fog maradni, vagy pedig rendőrségi feljelentés kö-zött.

A hölgyeknek szégyenpir futotta át az arcát. Szemüket lesütötték és hallgattak. Csak mikor a férfi ismét erőlyesen hozzájuk fordult és a legszigorubban kijelentette előttük, hogy harmadik ut nem lehetséges, adták bájosan szé-gyenkező fejbólintással beleegye-zésüket a nem hivatalos bünte-téshez.

Egyike a főnököknek — akit az előzmények a legjobban feliz-gattak — nem tudott és nem akart tovább uralkodni magán. Izgalom-tól remegve közeledett a fiatalabb hölgyhöz, bátran átfogta a dere-kát, kényszerítette, hogy meghajtsa karcsu felsőtestét, felhajtotta szok-nyáját a hátára és letolta róla a nadrágocskát.

Csodálatosan izléses fehérenemű volt az asszonyon, de sokkal csábítóbb és szebbek voltak a hófehér combok, melyek lassan előtűntek a zizegő selymek közül — annál izgatóbban, mert tudták, hogy egy előkelő urihölgy bájai ezek és a hölgy máskülönben teljesen fel volt öltözve, kalapban

és keztyüben...

Alapos verést kapott egy nád-pálcával és a két alabástrom fehérségű halom rövid idő múlva tüzes félgömböknek látszott, melyekkel arcának pirossága kitűnően konkurált. Csak hosszú idő múlva hagyta abba a kegyetlen férfi és az asszony ideges gyorsasággal sietett rendbehozni ott mindnyájuk szeme előtt toilletjét.

Társnője, aki közvetlen közlről nézte végig a megalázó jelenetet, annyira félt és szégyenkezett, hogy elhatározta, nem teszi ki magát egy ilyen, oly nagy fájdalommal járó megszégyenítésnek. Mikor tehát az erőszakos főnök felszólította, hogy hajoljon előre és meg akarta mezteleníteni azt a bizonyos testrészét, energikusan védekezni kezdett és kétségbeesett ellentállást fejtett ki. Sikerült is neki kiszabadulnia a barbár végrehajtó durva hatalmából, de csak egy pillanatra, mert a következőkben már három férfi kezei vájkáltak a selymek, szalagok és csipkék zürzavarában, keresve testének legszilárdabb polusát, közben azonban el-elidőztek azokon a helyeken, melyek különösebben megnyerték a tetszésüket. Csak néhány percig tartott az egész és az asszony egy talán még megalázóbb helyzetben találta magát, mint előzőleg a bárátnője.

Egy pillanat alatt felemelték a szoknyáját és gyönyörködtek testének felséges szépségeiben és izléses toilletjében. Magasszáru selyemharisnyái aranycsattokkal voltak megerősítve a combjain, lábain elegáns félcipők. Pompásan buja ülepe fascinálón hatott a háromlevelű lóhere buja pillantásaira és „kiemelkedő” tulajdonságai következtében a legforróbb ostorcsókokkal borították.

A második, sokkal hevesebb lecke befejezése után az egyik főnök, a legfiatalabb visszatért az üzletbe, a másik kettő pedig magával vitte a két remegő tehetetlen asszonyt a privát szobájába, hogy segítsenek nekik öltözkük rendbehozásánál. Lehet, hogy nem voltak szokva az ilyen szolgálatokhoz, tény az, hogy egy óra is eltelt, mire kinyitak a privátszobák ajtajai és a két előkelő asszony kipirult arccal szégyenkezve kisurrant rajta.

Nem is mutatkoztak többé. De azért a flagelláció három kedvelőjének még gyakran alkalma nyílt

arra, hogy szenvedélyeiknek hasonló módon hódoljanak, mert az előkelő tolvajok rövid habozás után a nyilvános meghurcolás helyett rendszerint a privát megkorbácsolást választották. A három férfi mindig sorsolás után döntötte el, hogy ki viszi be a rajta-

csipelt asszonyt vagy leányt a privát szobájába, hogy ott a büntetést végrehajtsa rajta.

Némely hölgyet nem is lehet egyszeri kezeléssel kigyógyítani betegségéből sőt ellenkezőleg, a flagelláció csak megerősítette kleptománis szenvedélyüket.

Estélyi toillette

— R a j z —

Hajótöröttek

— Regény — Irta: Bán-dor

5

Ismét egy ütés. Hogy kiáltozott, üvöltött, nyögött.

— Mit is akartál mondani dacos kis fiu?

— Én akarom... akarom...

— Nös?

— Én... Istenem... én... oh...

— Ugy látom, még mindig nem akarod!

És újra csattogni kezdett a bot a felsebzett, örülden fájó huson.

— Akarok... engedelmeskedni fogok! Kegyelem... kegyelem! Oh!

— Csak tovább, te gonosz fickó! És hogyan nevezel engem? Mi?

— Oh, legyen... irgalommal!

Ismét felemelkedett a bot. De már akkor kiáltott a megtört és teljesen megalázott:

— Ne... ne... ne üssön többet! Hiszen engedelmeskedni fogok! Megteszek mindent... alázatos leszek és... és...

— Nös, fiacskám, ez már valami. De azt akarom, hogy megszólíts, hallod? Várj csak!

Ismét egy süvítő botütés. Aztán bekövetkezett az elmaradhatatlan. A leigázott férfi koldult mint egy gyermek.

— Igen... igen... legkegyelme-sebb... urnő... a te rabszolgád... a te alázatos rabszolgád... egészen... egészen a te tulajdonod... a te kutyád... minden...

— És megbántad szemtelen dacoságodat és engedetlenségedet? Igen? Vagy még nem? Akkor várj, fiacskám!

De a szegény nem várta meg az újabb verést, hanem kétségbeesetten kiáltotta:

— Urnőm... kegyelmes urnőm... megbántam... alázatosan bocsánatot kérek... én... oh Istenem... Istenem... mindent...

Már végére járt az erejének és lekényszerítője teljesen meg volt elégedve. A férfi az övé volt. Tulajdonába esett testestől lelkestől. Mert állandóan fenyegetni fogja a rettenetes fenyegetés és a többi kényszerítő és leigázó eszköz.

A leoldozott és újra felfrissített rabszolga ott feküdt urnője lábainál megtörtén, leigázva és alázatosan csókolgatta selyemharisnyás lábszárait.

— Ugy csókolj, ahogyan rabszolga szokta az urnőjét — mondta

buja mosollyal a szép kegyetlen asszony és a férfi mint egy megvert kúya kuszott urnőjének selyempongyolája alá...

VII.

Elképzelhető, hogy az ujonnan beszerzett rabszolgánők első találkozása urukkal és parancsolójukkal nem történt olyan simán, dacára az elszenvedett testi és lelki letörésnek. Hiszen mégis csak egy férfival álltak szemközt és az előkelő uriasszonyok nem tudták bele élni magukat ebbe a helyzetbe.

De a különös gróf maga sohasem alkalmazott kényszerítő rendszabályokat hiszen tudta, hogy gyakorlott és ügyes segédnői teljesen az ő szellemében és érdekében járnak el. És mikor a valaha oly előkelő hölgyek rémülten feljajdultak, mikor meztelenül akarták őket uruk elé vezetni, hogy az megnézze őket, ismét el kellett hurcolni őket.

Ez az első találkozás ugyanis úgy történt, hogy az előkelő rabszolgánők elegáns társasági ruhát viseltek, melyek nagy választékban álltak rendelkezésre. Az ur először ugyanis látni akarta, hogyan néztek ki új rabszolgánői egykor, mint urihölgyek, társadalmi állásuknak megfelelően.

A szegyenkezéstől ellenszegülő asszonyok elhurcolása azonban egy második rettenetes szenvedést jelentett a „teremben“, hogy még jobban megtörjék és vak engedelmességre szorítsák őket. Mert az egész éjszakát a borzalmas kötelekre felakasztva kellett tölteniök. Itt nem használt jajgatás és nyögés, nem használt a panaszos könyörgés kegyelemért, hiába ígértek alázatos engedelmességet.

A hosszú éjszaka alatt időnként egyiket vagy másikat rövid időre leoldozták ugyan, erősítő szereket adtak nekik, nehogy a tartós testi szenvedés kárt tegyen a drága „zsákmányban“.

Reggel úgy kellett az ágyba vinni őket és teljesen összetörve gondos ápolásra volt szükségük és napok kellettek, míg teljesen helyreálltak a rettenetes szenvedésektől. És csak akkor vezették őket az urukhoz, mikor szépségük

ismét a régi fényben tündökölt.

Ennek az eléréséhez azonban itt rendkívüli módon értettek. Csodálatosan felüdítő fürdők, a testre egészséges mozgások, röviden minden használható és megfelelő eszköz és intézkedés rendelkezésükre állott.

Most már valamennyien alázatosak és engedelmesek voltak. Egyik sem mert többé lázadozni. Mindenki legyőzte érzelmeit, melyek mindig újra fellázadtak szegyenüknek kínzó öntudata alatt, az ellenük elkövetett erőszak és folytonos megbecsletlenítésük következtében.

És hogy szabadulásuk kilátástalan, azt vérző szívvel csakhamar be kellett látniok. Már az itteni viszonyok is kizártak minden reményt a menekülésre. Teljesen idegenben, általuk még névleg sem ismert országban. Zsarnokok, akiket nem ismertek, akik azonban teljes hatalommal rendelkeztek fölöttük. És ők a világtól elárvolodottak, örökre halottaknak számítottak. Csak egy remény maradt hátra számukra: hogy megszokják sorsukat.

De nem, csakhamar meg kellett tudniok, hogy reményeik még egy másik célt is szolgálnak. Azt ugyanis, hogy komolyan ki kell küzdeniök uruknak tartós tetszését és kegyét. Hogy előbb utóbb úgy ne járjanak, mint már sokan előttük, hogy kiselejtezik őket. Ez pedig vagy azt jelentette, hogy mint munkás rabszolgánőket egy tropusi vásárra viszik őket, vagy pedig ajándékkul adják őket egy félvad törzsfőnöknek. Mindkettő, a biztos halált jelentette.

Az eddigi személyi rabszolgánők Jeanne és Carladié a vörös és fekete hajú is csak azért kerültek el ezt a sorsot, mert nem volt pótlás helyettük. Az új rabszolgánők tanulni lehettek, hogy vergődtek ezek kétségbeesett könyörgéssel uruk lábainál, hogy itthagya őket, bármilyen használatra. És csak azért, mert a két felügyelőnő Katharina és Marga kérték, hogy ezeket az elbocsájtott rabnőket megkaphassák, mint tulajdonukat saját szolgálatukra és szerelmi vágyaik kielégítésére, menekültek meg a ret-

tenetes sorstól.

Sigrítt, a bájos székeség az ur szolgálatában maradt. De állását, mint „kedvenc” meg kellett osztani az új rabszolganők egyikével és pedig éppen a legidősebbel, az érett, felséges angol asszonnyal.

Es ez jellemző volt ennek az asszonyleigázónak szokásaira és természetére. Egy teljesen kifejlett asszonyt, egy az élet teljében álló és tapasztalt asszonyt a játékszerévé tenni, egy szerető kisleánnyá, aki gyermekiesen gyöngéd odaadással simul urához és parancsolójához. És aki mégis csak buja és gyakran kegyetlen kielégülés tárgya, mint a többiek, mindig a zsarnok szeszélye szerint.

Este van. A gróf fényüzéssel berendezett szobájában várták a rabszolganők Sigrítt társaságában urukat. A szőke dán nő még egyszer ismertette velük kötelességeiket. Valamennyien úgy voltak öltözve, mint a filigrán kis Ellis, mikor a szerencsétlen Wilthonnak meg kellett mutatnia magát, egyszerűen egy fátyolszerű ingben, mely testüknek minden titkát elárulta, mintha meztelenek lettek volna és alatta semmi. Ehhez hosszú vörösselyem harisnyák és elegáns lakkcipők. Ez volt minden. De pompás ékszereket is viseltek szabad nyakukon, telt fehér karjaikon, sőt a combjaik felső részén elhelyezett harisnyakötőkről is drága ékszerek csillogtak át az átlátszó és térden felül érő ingen.

Úgyesek voltak megfésülve és mindegyiknek a hajában egy szál virág.

Ekkor belépett a rettegett férfi, akivel nem most először találkoztak a rabszolganők. Mert ez esetben bizonyára nem lettek volna ilyen határozottak és gyakoroltak. Az ur már alaposan magához szoktatta zsákmányait, néhány nap alatt.

Az előtte való reszketést el kellett nyomniuk, szégyenüket, irtózatukat és ellenkezésüket nem volt szabad mutatniuk.

A gróf nem viselt mást, csak egy nyitott könnyű köpenyt és finom cipőket, derekán egy sál lazán megkötve. Ezen lepel nélkül férfiassága direkt elébe tárult volna a rabszolganőknek, mert a köpeny alatt nem volt semmi.

A régi Mistressnek, az érett angol nőnek, akit leánynevén Adának hívtak, volt joga, mint kegyencnőnek, hogy először üdvö-

zölje az urat. Odalépett hozzá és gyöngéd csókkal fogadta. És fejével odasimult a férfi meztelen mellére, mintegy szerelmes odaadásban.

A férfi gyöngéden lehajolt hozzá. Hangja puha és kedves volt. — Édes kis Adám! Egész délután nem láttalak!

A szép asszony könnyedén megreszketett. De őszintén viszonzta:

— Édes szeretett uram, milyen boldog vagyok most ezért!

Csókoloztak, becézgették egymást. És közben a férfi keze magasra nyult a fátyolszerű szövet alatt, mely az asszony testét bori-

totta és kedvesen játszadozott kedvenc rabszolganőjének nőies-ségével. Ez pedig rögtön alig észrevehetően remegő jobbával kinyitotta urának derekán az övét és puha kezével becézni kezdte.

Ez volt a jel Claire rabszolganőnek, az egykori Poitou asszonynak, hogy térdre vesse magát az ur mögött, felgöngyölje a könnyű köpenyt és csókolja a testét, ami egy pillanat műve volt. Egyfolytában odaadón csókolnia kellett mindenütt.

Mennyi fáradtságába kerülhetett ennek az egykor oly büszke, gögös asszonynak, hogy ezt a hó-

Fotó Káviár, Timișoara

dolatot végrehajtsa. Ellisnek, a bájos kis menyasszonynak pedig Ada mögött kellett letérdelnie, aki tulajdonképen az ő szeretett mostohaanyja volt és szájával, ajkaival játsania kellett az érzékenyebb helyeken.

A férfi karjaiban nyugvó asszony hevesen megrázkodott, mikor a leányka csókjait ott érezte.

— Oh, talán fájdalmat okozott neked?

— Nem, nem... kedvesem!

— De igen, kicsikém, miért nem akarod megmondani? De akkor büntetést kell kapnia. Menj, Ellis és hozd el a vesszőt!

A büntetés tulajdonképen kéjes játékból állott, sohasem volt különösen fájdalmas. De annál lealább az asszonyokra nézve és

olyan rettenetesen megszégyenítő.

Térdénállva nyújtotta át a fiatal leány urának a vesszőt, miután ez helyet foglalt a pamlagon. Aztán felemelte a vékony ingét és oda-feküdt urának térdeire.

Igy kapta meg a büntetését, mint egy rossz kis leány. Nem erős ütések, sem nem nagy számban, de kihasználva minden pillanatot, hogy a fenytést élvezetessé és lealázóvá tegye.

Aztán meg kellett csókolnia a férfi kezét, megköszönni a büntetést, végül pedig Adától bocsánatot kérnie, mely abban állott, hogy sokáig csókolnia kellett annak telt, formás testét.

A férfi felállt és végignézett rab-szolgáin, akik most valamenynyien előtte térdeltek.

— Eddig meg vagyok elégedve veletek — mondta kegyesen — maradjatok továbbra is ilyen alázatosak és szerelmesek.

— Igen, igen, kegyelmes ur! hangzott egyöntetűen, alázatosan és megadóan. Hangjuk alig észrevehetően remegett.

— Ezért ma kegyelmes akarok lenni hozzátok. Ma éjszaka mindnyájan velem alusztok. Gyertek!

Megindult a hálószobája felé.

Az asszonyok követték.

Vajjon milyen érzelmekkel? Mit fog hozni megint számukra ez az éjszaka?

És az egész hosszú jövő?

VÉGE.

ORVÓSI RÉSZ

A nemi betegségek

Irták: Dr. Garai és Dr. Somogyi főorvosok

IV.

Egy másik nagyon súlyos, de szerencsére nagyon ritka szövödmény, ha a kankó előidézője valami utonmódon a nemiszervekből a véráramba jut. Rendesen a prosztataából és ondóhólyagból szokott odakerülni. A véráram azután elviheti testünk bármely részére és ott, ahol megtelepszik, jellegzetes megbetegedést okoz. Így eljuthat a szívbe, szív- és tüdőhártyákra, agyhártyára, de leggyakrabban mégis az ízületekbe. Az ilyen beteg, aki esetleg már azt is elfelejtette, hogy kankója volt, azt hívén, hogy az rég meggyógyult, egy szép napon azt veszi észre, hogy térde, válla, vagy csuklója, rendesen mindig csak egy ízület dagad, fájdalmas és nem tudja mozgatni. Rendesen magas láz, nagy rosszullét kíséri, a betegség hetekig, néha hónapokig tart és bizony nem is oly ritkaság, hogy a beteg ízület egész életre merev marad és ezzel a beteg sorsát, munkaképességét többé kevésbé befolyásolja. Jellemző, hogy míg a rendes, u. n. reumás ízületi lob egyszerre vagy egymásután több ízületen jelentkezik, addig a kankós ízületi lob, mint említettük, csak egy ízületet szokott megtámadni.

A leggyakoribb és tegyük hozzá rögtön, a társadalom szempontjából a legszomorubb, legkártékonyabb

komplikációja a kankónak az idült, vagy krónikus kankó. Az ilyen beteg vizelete esetleg tiszta, folyása nincs, legfeljebb reggel egy-két csepp, fájdalma, stb. semmi sincs és mégis beteg. És mégis éppugy fertőz, mint egy friss kankó. Ez az oka, hogy a társadalomra károsabb és súlyosabb, mint pl. a tifusz, mert a krónikus kankó a kankó igazi terjesztője. Míg a friss kankóban szenvedő tudja, hogy beteg, no meg, különösen eleinte, amugy sem lehet kedve nemi érintkezésre, addig a krónikus kankóban szenvedő legtöbbször nem is tudja, hogy beteg, de ha tudja is, nem hiszi el, hogy fertőz, ha el is hiszi, akkor sem állja meg, hogy ne közösjön, ha alkalma van rá. Az idült kankósok fertőzik aztán a legtöbb tisztességes nőt, a feleségeiket.

Mi az a krónikus kankó? Ha a friss kankós beteg elmarad az orvostól, maga kezeli magát, egy idő múlva észreveszi, hogy folyása megszűnt, legfeljebb vizeletében uszkálnak fonalak. A beteg azt hiszi, hogy gyógyult, pedig ez nem gyógyulás. Ilyenkor a kankó megbújik valahol a nemi szervekben. Leggyakoribb buvóhelye a prostata, az ondóhólyag mirigyei. Itt néha hosszú éveken át semmi tünetet nem okoz, míg azután valami ártalomra, pl. berugás, sok szeszes ital, nemi erőltetésre,

vagy más természetű megbetegedés kapcsán kikerül buvóhelyéről és a betegnél látszólag teljesen friss kankóra emlékeztető tünetekkel ujul kit. Ilyenkor persze a beteg rendesen az. gyanúsítja, akivel utoljára érintkezett — s bizony néha az orvos is alig tudja meggyőzni, hogy az ő régi, már elfeledett, de tulajdonképen még nem gyógyult kankója ujult ki. A krónikus kankó tünetei tehát néha csak szájkák a vizeletben. Meg kell jegyeznünk, hogy szájkák csak akkor jelent kankót, fertőző képességet, ha az orvos abban a kankó okozóját ki tudja mutatni, mert fonalak, szájkák a hugycső hurutjánál is jelentkeznek. A krónikus kankóra jellemző lehet, az u. n. bonjourcsepp, a felébredéskor, reggel a hugycsőnyílásban nyomásra megjelenő szürkés, néha sárga, néha gombosítűfejnyi, máskor borsónyi csepp, amely el is maradhat és csak pl. ivás, közösetés vagy megerőltetés után jelenik meg ismét. A krónikus kankó veszélye a fertőzés terjesztésén kívül az előbb említett kiujulás, mikor is teljesen friss kankó képét veheti fel, a már leirt szövödményekkel.

A másik, a kankó legcsunyább, leghosszantartóbb s legtöbb szenvedést okozó szövödménye, amely csak a krónikus kankó nyomán jön létre: a hugycsőszűkület. A hugycsőben a

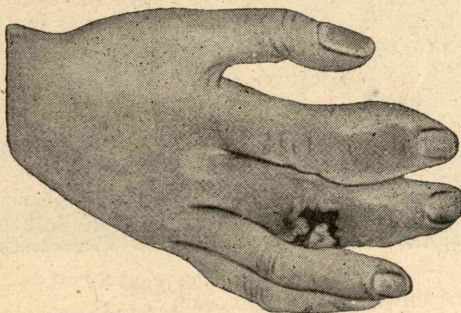
sokáig, esetleg évekig tartó gennyedés-kimaródásokat okoz, amelyek heggel gyógyulnak. Ezek a hegek idővel keményednek és zsugorodnak. Ezeknek a zsugorodása okozza a hugycső megszűkülését. Előállhat úgy is és ma ez tán a gyakoribb, hogy a türelmetlen, az orvos gyógyításával elégedetlenkedő beteg megpróbál, rendszeren valamelyik barátja unszolására, va ami „jó erős gyógyszer”. Ilyen pl. a 2—3% os lapis (pokolkőoldat) ez úgy kimarhatja a hugycsővet, hogy pár év múlva biztosan itt a szűkület. Szűkületes beteg először azt veszi észre, hogy a vizelésnél a vizsugár furcsán csavarodik, széttapul, löbb ágra szakad stb. Ezután, hogy mindig nagyobb erőlködés szükséges ahhoz, hogy vizelni tudjon és a nagy erőlködés dacára, vizelete mind gyengébb sugárban, végén cseppekben ürül ki. Ha még ilyenkor sem fordul a beteg orvoshoz, akkor az következik, hogy a szűkület teljesen elzárja a hugycsővet és a beteg egy napon egyáltalán nem tud vizelni.

Megtörténhetik az is, hogy még az orvos sem lesz képes megcsapolni és kénytelen lesz a beteg hólyagját a hasfalon át ejtett nyíláson kiüríteni. Ha a szűkület idejében kerül orvos kezébe, akkor kezelése egyszerű. Selyem-, kaucsuk- vagy fémtágítókkal, u. n. bougie és szondákkal könnyen, fájdalom nélkül tágítható. Amilyen sulyos, ha magára hagyják, oly jóindulatu, ha rendszeres kezelés alá veszi az orvos.

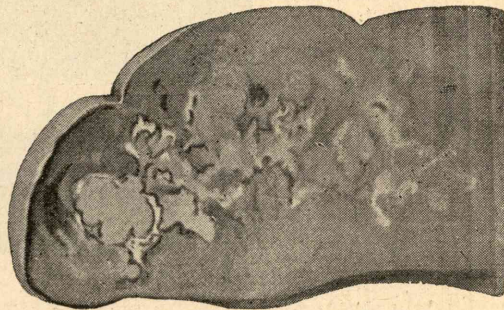
Most még pár szót arról, hogy éljen és hogy viselkedjék a kankós beteg, főleg addig, míg orvosi kezelésbe kerül. Általában folytathatja foglalkozását, csak a nagyobb megterheléssel járó munkát kerülje. Vegyen fel heretartót (szuszpenzort). Semmi esetre se próbáljon fecskendezni. Ha olyanok a körülmények, hogy nem tud azonnal orvoshoz jutni, akkor igyék rendesen jóval több folyadékot. Az itatás célja és haszna világos lesz, ha meggondoljuk, mit jelent a kankós betegnél a vizelés. A hugycsőben kankónál genny gyűlik meg és minél hosszabb a vizelések közti szünet, természetszerűen annál több. Az ott pangó gennynek egy része kicsurog és bepiszkítja a fehérneműt, a másik része bennmarad a hugycsőben. Ez marja ki a hugycsővet és ezért oly fájdalmas a vizelés. Vizezésnél a sugár eltávolítja a genyet, kimossa a hugycsővet. Különösen hasznos oly folyadékok ivása, amelyekből a vizeletbe oly anyag kerül, amely egyenesen

gyógyít is, pl. oly teakeverék, amelynek felerésze kakukfű, felerésze medveszőlő teából van. Céltalan, sőt káros szénsavasvizek, ásványvizek itatása, ezek egyrészt céltalanul terhelik a vesét, másrészt a szénsav pl. izgatja a hugycsővet.

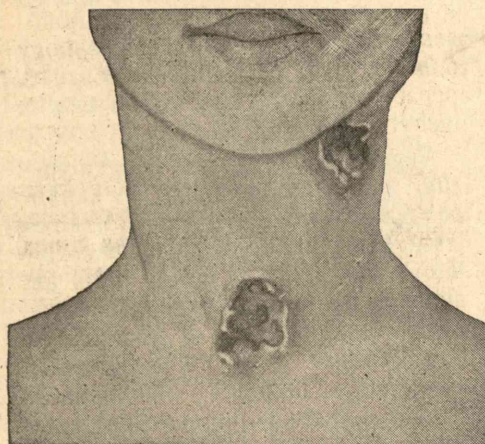
A kankós beteg nagyon, a szoktnál is tisztább legyen. Ha nemi szerveihez nyúl, utána feltétlenül mossa meg szappannal a kezét és amily gyorsan csak teheti, vegyen meleg fürdőt. Ha kád nem áll rendelkezésére, akkor egy nagy tál is

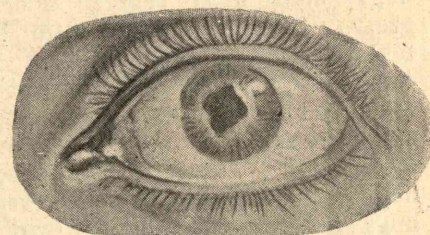
Bujakóros csontgyulladás, a középujjon kifekélyesedve

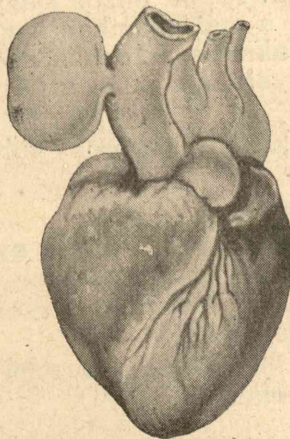
Bujakóros harmadlagos májgumók

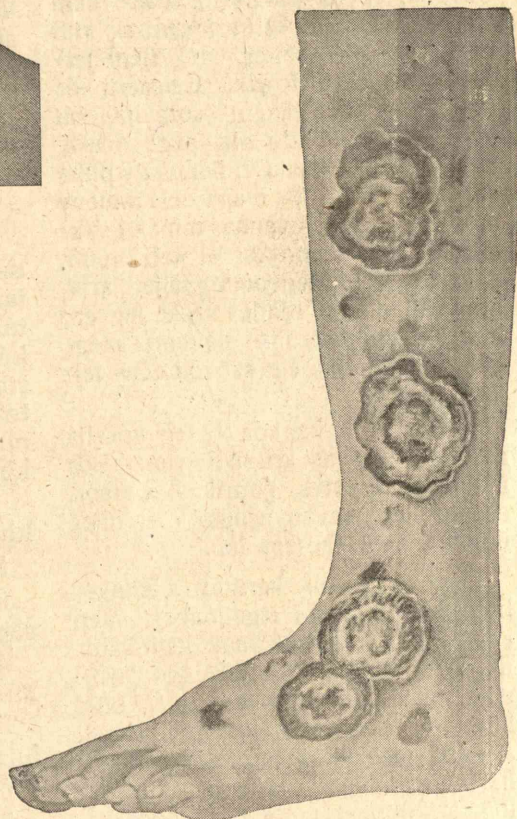
Bujakóros harmadlagos gumós fekélyek

Bujakóros, göbös szivárványhártya-gyulladás

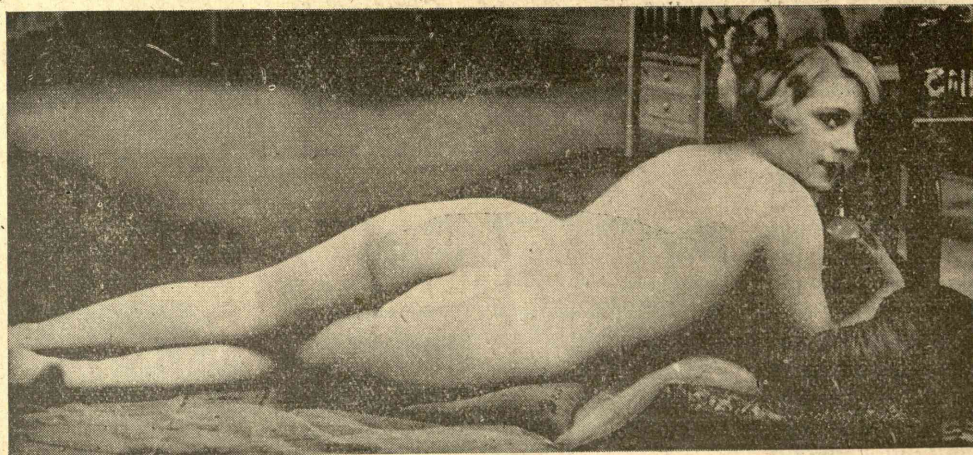

A felhágó főütőér vérbajos kiöblösödéses daganata

Bujakóros harmadlagos fekélyek

Fekvő akt
Káviár eredeti felvétele

megteszi a szolgálatot. Ebben ülve, vagy fölötte állva végezze a nemi szerv, alhas, combok lemosását. Ezt a tálat zárja el és más célra ne használják, mert fertőzhet. Vigyázzon fehérneműjére, de inkább oda jusson a geny, semhogy, mint némely betegnél látni „tisztaság miatt“, vagy hogy „a fehérneműt kimélje“ vagy hogy otthon meg ne tudják, szorosan elköti hugycsőjét és így ő szorítja hátra a genyet. A geny ugyanis képződik, akár nincs bekötve, akár bekötik, de ha a kötéstől kifelé nem juthat, másfelé keres magának utat és hátra, az esetleg még nem fertőzött helyekre folyik. Célszerű és tényleg a tisztaságot szolgálja, ha a beteg zsebkendő nagyságu ócska, de feltétlenül tiszta ruhát vagy puha selyempapírt köt maga elé kötény módjára; ezeket váltsa minél gyakrabban és a szennyest el kell égetni. Kankós beteg nagyon ügyeljen arra, hogy állandóan rendes széke legyen, mert a székrekedés nagyon megkönnyíti mindenféle szövődmény felépését.

Általában a kankós beteg kosztja a rendes vegyes koszt legyen. Tilos a tulsós, fűszeres, paprikás, borsós, ecetes étel, savanyúságok és főleg mindennemű szeszes ital.

Legjobban kell kerülni a kankós betegnek a nemi izgalmakat, mert egyrészt ez árt kankójának leginkább, másrészt pedig, ha betegen kőzöszülni mer és a nőt megfertőzi, bünt követ el, amelyet a törvény büntet. A nemi izgalom kikerülését biztosíthatja azzal, ha olvasmányait megválogatja, intímabb női társaságot kerül, izgató szindarabot, vagy mozi-

darabot sem néz meg. Fecskendeznie csak akkor szabad, ha azt orvos rendeli és csak azzal, amit az orvos előír. Van olyan kankó is, melynek a fecskendezés árt. Azt már különösebben hangsúlyozni fölösleges, hogy már használt fecskendőt vagy szuszpenzort senkinek se jusson eszébe igénybevenni.

Végezetül még egyszer hangsúlyozzuk, hogy mindenkinek, ki kankóban szenvedett, nősülése előtt kötelessége magát orvossal megvizsgáltatni. Mert csak az orvos tudja azt megmondani, vajjon csakugyan gyógyult e a kankó. Ennek a kérdésnek megállapítása pedig néha műszeres vizsgálatot, tükrörnek alkalmazását és más eljárásokat tehet szükségessé

Helyesbítés

Lapunk legutolsó számában az orvosi részben leközölt ábrák ismertetésénél sajtóhiba folytán téves magyarázat került a képek alá. Az ott közölt magyarázatok, a mai számban ismertetett ábrákra vonatkoznak, azoknak magyarázata pedig a következő:

1. Öröklött bujakóros göbös kiütések.
2. Ugyanez a lábon.
3. Öröklött bujakóros nyereg-orr.
4. Öröklött bujakóros csont-hártya-csontgyuladás.
5. Öröklött bujakóros szaruhártya-gyuladás.
6. Öröklött bujakóros fogazata.
7. Öröklött bujakóros hólyagos kiütések.

Keresztretjvény pályázatunk eredménye

Mint már közöltük is, II. keresztretjvény pályázatunkat lezár-tuk és az eredményt a következőkben hirdetjük ki:

Az első díjat, 1000 leit készpénzben B. Irén, Subotica nyerte, akinek ottani elárusítónk fogja kifizetni ezt az összeget.

A második díjat, a Káviár fél-évig való küldését König Pál, Cluj, kapja, kinek címére január elsejétől megindítjuk a lapot.

A többi díjat, Bán-dornak egy-egy könyvét a következők nyerték:

Erdősy Károly, Rimavska Sobota

Rosiú Teodor, Szeged

König M. Budapest

Szabó Géza, Cluj

Láng Böske, Budapest

Thumerer Károly, Vylok (Tisza-ujlak)

M. J. Barantó

Fentieket kérjük, hogy a kíválasztott könyv címét közöljék a kiadóhivatallal.

Jogosult feltevés

— Ha látnák a férfiak, hogy milyen lengén vagyok öltözve, nemcsak az ősz csapná körülöttem a szelet.